

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Levy, Louis.; Louis Levy.

Titel | Title:

Simon Ring

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Ernst Bojesen, 1901

Fysiske størrelse | Physical extent:

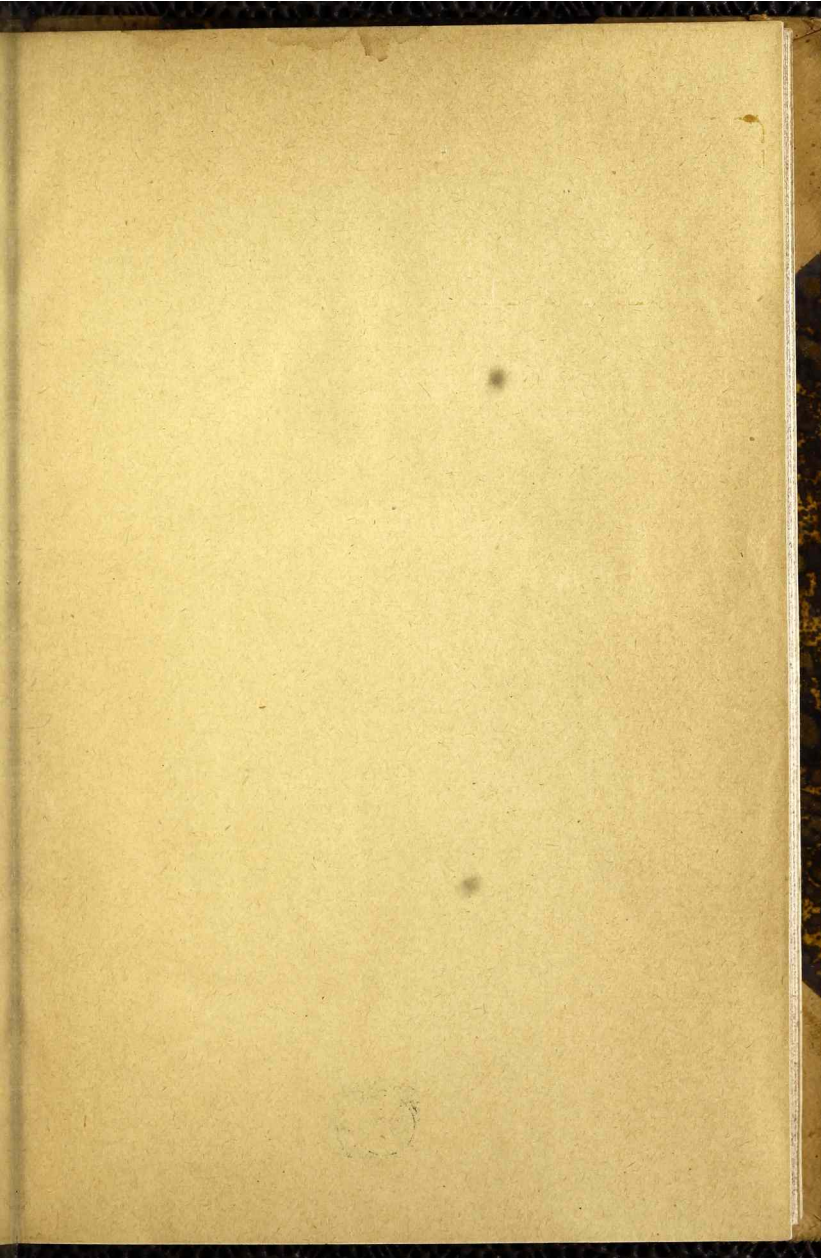
147 s.

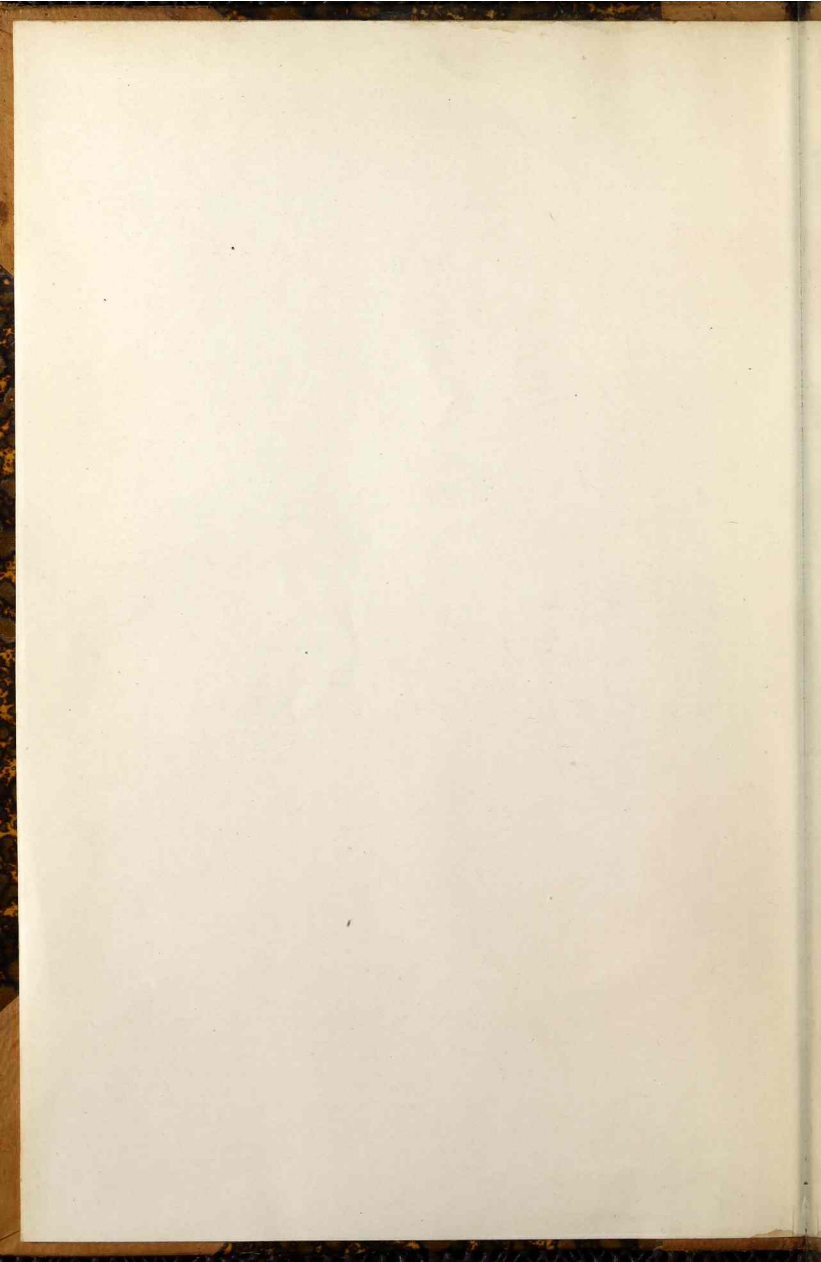
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

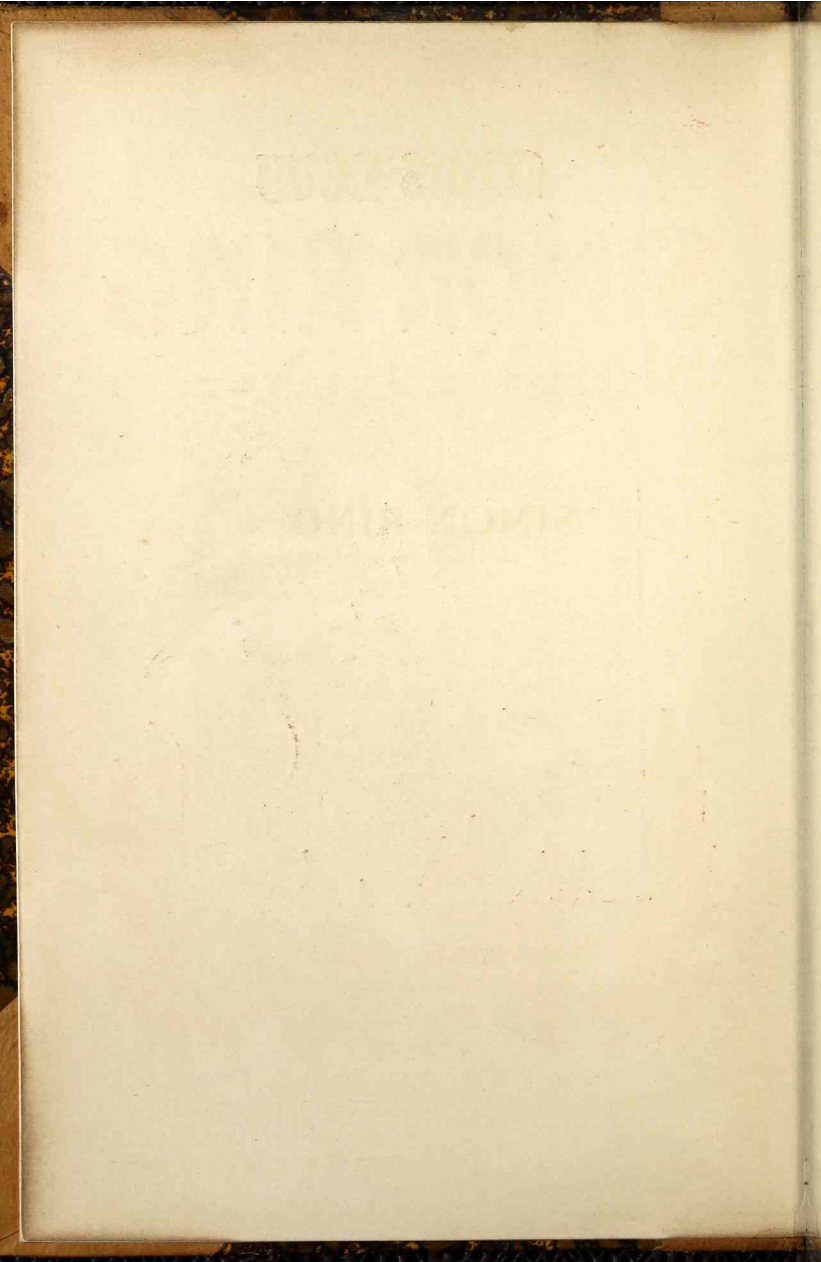

LOUIS LEVY
SIMON RING

DET • NORDISKE • FORLAG
BOGFORLAGET: ERNST BOJESEN
— KØBENHAVN MDCCCCI —

SIMON RING

Tidligere udkom:

Breve fra Ensomheden. Fortælling. (1898).

Invalideklubben. Fortælling. (1900).

LOUIS LEVY

SIMON RING

KØBENHAVN
DET NORDISKE FORLAG
BOGFORLAGET: ERNST BOJESEN
MCM I

1902. Nr. 1130 a

Oplag: 1250 Ekspl.

P. Petersens Bogtrykkeri (Egmont H. Petersen), Kbhvn.

I.

BANDSAT Livet, bandsat Døden,
bandsat Livet efter Døden!
sukked Simon Ring og smurte
skyndsomst Haser ned ad Vejen.

Vejen var belagt med Skærver,
som var bragt i Glød franeden.
Gud fik Ret og jeg fik Uret,
mumled salig Simon Ring.

Jeg har troet paa andre Guder,
jeg var Ven med syv Gudinder,
derfor vandrer jeg nu Vejen
lige lukt til Helvede.

Derfor brænder mine Saaler,
saa jeg mærker Kødets dufte,
derfor maa jeg smøre Haser
rød og skoldet som en Krebs.

Derfor fik jeg, da jeg døde,
syg af Kunsten og af Livet,
syg af Elskov og Tobak,
derfor fik jeg ingen Vinger.

Ingen Englevinger fik jeg
som den tykke Raadmand Broberg,
der blev jordet i den samme
Stund og samme Jord som jeg.

Brobergs Vinger var saa store
som de Damaskes Gardiner,
hvor jeg kyssede hans Kone
efter Middagen ifjor.

Disse Vinger, hvor han svang dem
luftigt smilende! Hans trinde
Korpus løfted sig fra Jorden,
bort fra Newtons Tyngdelov.

Vingeløs og bleg og mager
stod jeg der og saa ham drage
mod det fjerne. Ak, forgæves
svang jeg Armene i Luften.

Ak, forgæves løb jeg hurtig
over Kirkegaardens Grave,
hurtig naaede jeg Kapellets
Trappe til det store Taarn.

Jeg løb ilsomt op i Taarnet,
spejded fra dets Glug og skimted
Raadmand Broberg paa hans brave,
jævne, danske Himmelfart.

Men da skreg jeg i min Vaande
vildt imod hans Skaldepande:
Raadmand Broberg, Raadmand Broberg,
du skal arve Himmerige!

Du skal arve Himmerige,
du skal se Gud Faders Aasyn,
du skal sidde ved hans Side,
men *jeg* har forført din Kone.

Først din Kone, saa din Datter,
ti din Kone var lidt falmet,
hendes Bryst en Smule rynket
og hun brugte Crême Simon.

Dog var hendes Elskov større
end din Datters. Selv i Døden
husker jeg de varme Timer
og de brændende Minutter.

Men din Datter var min Manddoms
uskyldslyse Paradis;
disse hvide Slangearme
om min Hals og om min Nakke...

Raadmand Broberg, Raadmand Broberg,
ja, jeg har forført din Datter.
Dog i kronologisk Orden
først din Kone, saa din Datter!

Smilende jeg tav og stirred
som forløst fra al min Kvide
op mod Himlen. Men hvor svæved
majestætisk Raadmand Broberg!

Og et Par Minutter efter
klang hans Stemme. Diplomatisk
fra de høje Regioner
skød hans Svar mod Jordens Skumring:

Gennem Aar jeg vidste alt;
tit jeg klaged til Gudfader —
derfor fik jeg disse Vinger,
gik til Helved, Simon Ring!

II.

SIMON gjorde her en Pause
i sin triste Enetale
og et Øjeblik han glemte
Raadmand Broberg med Familie.

Ti han mærked til sin Rædsel,
at hans Stortaa stod i Flammer;
som en rød og beget Fakkell
lyste den fra venstre Fod.

Simon jog afsted i Smerte,
Tæerne han krummed opad,
stive skinnede hans Øjne
af en sælsom indre Ild.

Skønt han næsten tabte Vejret,
dog ustandselig han mumled,
mumled, klaged, bad og trued
med en hæs, profetisk Røst.

I hans Stemme hele Klodens
Sorg og Smerte hidsigt syded.
Simons Hoved var en Gryde
og den boblede og sang.

Og imens hans Fødder dansed
over Skærverne, der gløded,
fandt han som en fattig Lykke
i at spotte, i at hulke:

Jeg hed Simon, Simon hed jeg,
jeg var frygtet, jeg var hadet,
jeg var elsket og forgudet,
Simon hed jeg, Simon Ring!

Jeg var alle Kvinders Yndling,
ti jeg spiste gerne Østers
og jeg døjed mangan L'hombre
for at glæde deres Mænd.

Jeg var fejret og feteret.
Men i Enrum sang jeg Salmer
over Fader Schopenhauer.
Og en Dag — saa var jeg død!

Hvor det piner, hvor det brænder,
Simon, Simon, hvor det brænder!
I mit surt fortjente Fedt jeg
braser som en Stegegaas.

Og alligevel jeg føler
Vellyst midt i Flammedansen.
Det gør ondt — men Fantasien
næres i den svare Hede.

Se — jeg danser som en Digter
paa den Ovn, som Publikum
og den stadig mere vaagne
Kritiker gør helvedhed.

III.

SIMON sprang. Hans Læberfraaded
S og hans Hoved kogte over,
som en Damp af Paradokser
blaffede hans Tanker frem.

Ak, forunderligt hvor Sproget
bliver fattigt, naar det gælder.
Fornem Stil, beleven Tale
mætter ingen sulten Mand.

Simon vidste mange sjældne
Ord, der smilte om den Tanke,
som de dækked. Og han sukred
baade Udtryk og Organ.

Til hans Forsvar tjene maa,
at han var en Ven af Kvinder,
de forlanger Poesi
selv af sund, fornuftig Prosa.

Men i dette Øjeblik
glemte Simon Ring for Duften
af sit eget Kød, der brased,
disse Taleblomsters Duft.

Og endskønt en medfødt Adel
paabød ham at mildne Sproget,
fandt han dog sin sidste Tilflugt
i en Række dyre Eder.

Disse Eder var saa drøje,
at de ikke kan betros
danske Øren, som saa ofte
tager Skade, naar de lytter.

Derfor skal de her forbigaas;
selv en Digter maa desværre,
skønt han bander tit i Smug,
vogte paa sin skidne Tunge.

IV.

SAADAN gik en Timestid.
Simon spruttede som en Esse,
paa hans Hoved Haaret rejste
sig i vild Forfærdelse.

Men han gentog tit sig selv,
hvad der keded ham i Længden,
og tilsidst hans Tænder klapped
sammen om den sidste Ed.

Højt han skreg — de hæse Brøl
gurgled længe i hans Strube,
før de lød. Saa tav han stille,
hviskede kun sagte: Anna...

Anna Møller, lille Anna,
har du glemt mig? Kan du huske,
naar vi mødtes, naar hos Josty
vi drak Te og spiste Kager?

Staar du i din Smørforretning
endnu? Sig mig, gaar du stadig
uden Handsker? Har du glemt mig,
du min aller bedste Ven?

Jeg som vandrer her paa Vejen
til Fortabelsen, jeg husker
dine Arme og din Skulder,
dine runde Æbleskuldre.

Og dit Knæ — jeg husker Knæet,
hvor det rødmed under Strømpen!
Men dit Smil — ja, jeg har glemt det,
jeg har ikke set det længe.

Anna, Anna, du var god,
god om Natten! Men om Dagen
naar Forretningen var aaben,
var du lukket — kold og tavs.

Du var god, jeg ved det sikkert!
Det var altid dig, jeg elsked,
naar jeg sukked efter andre...
Og du elsked mig igen.

Husker du den Dag du stopped
mine Strømper, skønt du vidste,
jeg var venligst inviteret
hjem til Raadmandinde Broberg?

Husker du den Nat, jeg gav dig
Penge til en Hat med Blonder,
hvor du lo og græd og sagde:
Penge vil jeg ikke ha'!

Du var god, og hvis du vidste,
hvor jeg pines nu i Døden,
kom du efter Lukketid
og du hjalp mig, hvis du kunde.

Ja, du tog mig paa din skønne
Skulder, bar mig gennem Ilden.
Ilden brændte dine Fødder,
men du løfted mig og bar mig.

Og du bragte mig til Porten,
hvor man lader Haabet ude.
Og saa gik du hjem alene
for at staa i din Butik.

V.

KÆRE Læser — du som købte
denne Bog i bedste Tro
til dens Forlag, til dens Udstyr,
til dens Pris, der er for ringe,

du, der venter smaa Mirakler,
finder kun et Memorandum
over Simon Ring, der døde
og gik neden om og hjem.

Simon Ring var ikke Digter;
det er jeg! En Digter taler
om sig selv, naar han bekender
Troen paa et andet Liv.

Jeg bekender! Jeg bekender!
Gaar min Bog i flere Oplag,
vil jeg synde og bekende
i et nyt og bedre Værk.

Jeg vil ofre mine Venner,
disse Okser paa mit Alter.
Jeg, som kendte deres Koner,
ved, at de var Hornkvæg alle!

I min Fortids Alterrøg
skal jeg hylle Publikum
til det i Ekstase nyser
af Forargelse og spytter.

Den, der spytter, han har Ret.
Den, der spytter ortodokst,
spytter dobbelt, ti han spytter
for sig selv og for sin Gud.

Finder jeg en Konfession,
der vil ofre Penge paa mig,
har jeg Gift og Galde nok,
og jeg spytter som en Lama.

Ak, jeg glemmer for min Fremtid
denne miserable Nutid,
hvor jeg skjult for Publikum,
lever ganske konfessionsløs.

Simon Ring maa vente lidt,
jeg vil tale om mig selv;
alle har vi jo et jeg,
som vi fordrer respekteret!

Jeg vil tale om mig selv
og den gamle Straffedommer,
der var mine Fædres Gud
bag den mørke Tordenhimmel.

For sin Søn han abdicered,
lever nu i sit Eksil,
mens hans Menighed som Manna
spredtes over hele Jorden.

Han, der altid saa mig vandre
ensom, frysende i Kulde,
uden Paraply i Regnvejr,
blev forundret i sin Himmel.

Og han spurgte mig en Nat,
da hans fede Præster slumred
og han talte uforstyrret:
Sig mig — lille Ven — hvad vil du?

Længe har jeg set dig vandre
ensom, frysende i Kulde,
uden Regnskærm selv i Uvejr.
— sig mig blot — hvad er din Mening —?

Har du ingen Overfrakke?
Ingen Regnskærm? Eller ingen
Tro paa Død og Helvede?
Er det en Demonstration!

Men til Guds Forundring lagde
jeg ved disse Ord min højre
Haand paa Hjærtet og jeg raabte:
Hør mig Herre, jeg vil skabe!

Som du skabte denne Jord,
hvor jeg vandrer uden Frakke,
uden Paraply og derfor
uden Agtelse og Venner,

vil jeg skabe mig en Klode,
hvor jeg selv er Enehersker
over fyldte Klædeskabe
og et Utal Paraplyer.

I mit Ansigts Sved jeg bakser
med utallige Problemer.
Jordens gamle Akse hvirvler
mig forundret gennem Rummet.

Fyldt af kosmisk Andagt kravler
jeg paa Skallen af Planeten
Terra. Dine lyse Stjerner
vækker mig til Eftertanke!

I en vild dæmonisk Rasen
har jeg følt mig som det heles
unge Midtpunkt. Sol og Maane
nejede sig for min Almagt.

Tusind Stjerner bort fra Trældom
vandred paa mit Herskerbud
mod det Maal, der laa forjætted
bag min Sjæls det røde Hav.

Havet veg — men bag dets Bølger
ligger der en sælsom Ørken;
ved hvert Vindpust frem fra Sandet
rasler grinende Skeletter.

Mellem blegede Kamelben
lyser slængt paa maa og faa
blanke Kranier, hvis Tørst
Sandets hvide Hav har slukket.

Deres tomme Øjenhuler
vender sig i samme Retning,
alle spejder de mod samme
honinggule Himmelrand.

Bag det røde og det hvide
Hav er Aftenhimlen gul.
Blæsten løber over Sandet,
i dens Spor maa Natten følge.

Denne Nat og disse høje
lyse Stjerner paa min Himmel!
Disse Stjerner, de er mine
og de følger min Befaling.

Hvor jeg gaar, der gaar de ogsaa,
jeg har friet dem fra Trældom,
jeg har peget mod de nye
Veje og de nye Baner.

Ak, men her i denne Ørken
maa jeg standse. Jeg har set dem,
disse grinende Skeletter,
her er mine Fædres Grave.

Herre! Herre! Skal det gaa mig
som de andre? Skal jeg ligge
svøbt i Sandets hvide Lagen
i den honninggule Skumring.

Har du glemt dit Folk, Jehova,
har du glemt Forjættelsen?
Skal i Evighed vi vandre
ørkentrætte som Kameler?

Sig — skal dine smaa Profeter
altid love, aldrig holde?
Skal det golde Sand for evig
standse Ordet i vor Mund?

Kan du ej betale, hvad du
skylder, Herre? Se, da trodser
jeg din Almagt. Og jeg bygger
mig den Verden, som jeg drømte.

Jeg vil skabe! — Kan jeg ikke,
det kan hænde for den bedste,
ved jeg dog endnu en Udvej,
som jeg fandt en søvnløs Nat.

Ja, min Genbo har en Datter,
hun er ung og lys af Race.
Lys som Freja. Og hun hedder
vist Kristine Kristensen.

Hende gifter jeg mig med,
og af hendes Skød for Dagens
klare Lys skal herlig fremgaa
Spiren til min nye Verden.

Hun skal føde mig en Søn,
hvad der lyder hypotetisk,
men i denne Paastand ligger
al min tavse Tro paa Lykken.

Denne Søn bli'r Skæbnens sunde
Korsvejsbarn med Sejerskjorte,
ti hvor tvende Racer mødes,
deres Guder vil forsones.

Deres Guder vil staa Fadder
og med vaagne Øjne vogte
paa den lille Troid, der dumped
ned i deres Menighed.

Mine Fædres strenge Gud,
smiler du nu i din Himmel?
Har du indset, at mit Paafund
er en Profeti af Rang.

Har du indset, at dit Folk
guldbenaadet, lattervaagent,
er en Kaste uden Tillid,
uden Drømme, uden Ansvar.

Ved du, Herre, da du rev
Jorden bort for vore Øjne,
at du pinte os til døde
og gav ingen Naadestødet.

Muld vi savner! Muld vi fordrer!
Jorden giv os den tilbage!
Eller giv os som vort Eje
Jordens Døtre, hvor vi vandrer!

Ja, du smiler i din Himmel
og du ved, at jeg har Ret.
Lynsnart inspireret ser du
nye Sejre for dit Folk.

Thi du ved, at ingen Racer,
ingen Sjæle, ingen Næser
kan erobre Plads, hvor Pladsen
er besat af Israeliter.

Mens i Folkehavet andre
Racer drukner, ser man stadig
vore store, brede Munde
drage Vejret oven Vande.

Derfor glem dit Hadets Bud,
lad os elske for at sejre,
lad os elske vore Fjenders
Døttre med en hellig Iver!

Og vort Afkom vil erobre
Verden! I den nye Races
aabne Ansigt vil du kende,
Fader, dine egne Børn!

Er ej Planen æventyrlig
og dog simpel? Herre, svar mig!
Evig Sejr for dig og dine,
lange Næser for de andre...

Sig mig — saa lød Herrens Røst
og hans Stemme var vemodig —
kender du Hr. Simon Ring,
han er netop død igaar?

Du vil skabe, du vil arve
Jorden for din egen Race,
netop nu da Simon Ring
vandrer ind i Evigheden.

Hvorfor ikke? Du skal have
Lov at følge ham i Døden.
Du er ung og vred og trodsig,
du skal se hans Hedenfart.

Ti et Menneske som du,
der gaar rundt og profeterer,
er som skabt til at forkynde
Evangeliet Simon Ring.

Herren tav og alt blev tyst.
Ingen svared, naar jeg spurgte.
Ak, den hele Nat jeg raabte:
Svar mig, Gud! Hvader din Mening?

VI.

TRÆTTE Stemmer, triste Veje,
unge Aar — aa Minder, Minder!
Helvedporten ligger aaben
som et Øje dødt og brustent.

Helvedporten ligger aaben.
Paa en Trefod i dens Midte
sidder Portneren Hans Styx
og han gnikker sine Øjne.

Søvnigt gabende han stirrer
ned ad Vejen. Ubarberet
er hans Hage; paa hans Hoved
en konfus og skæv Paryk.

Ellers er han soigneret,
gaar med Silkeunderbukser.
Han er jo af bedste Race
og har Kammerjunkerben.

Med sin Trefod, sin Paryk
og med sit galante Væsen
ligner han en Eksminister
af en provisorisk Aargang.

Menneske han var af Fødsel,
blev saa Djævel. Men formummet
har han spillet mangan Rolle
i det store Verdensdrama.

Han har været lidt af alt:
Hestetyv, Profet og Pave,
Selvbeskatter, Kongemorder,
Diakon i Bessarabien.

Sidste Gang han lod sig føde,
var han General i Frankrig.
Han var Ven med Esterhazy,
ivrig Antidreyfusard.

Men hans Sabel høstede ingen
Laurbær. Og til Helved blev han
hjemsendt i al Stilhed. Fanden
nægted ham en Konference.

Tænk man raabte Landsforræder
til den gamle Diplomat!
Han blev fængslet og forhørt
af en Kassationsforsamling.

Og han dømtes i Betragtning
af hans lange Krølhaarshale
til at sidde paa sin Hale
i al Evighed som Portner.

Fra en vittig Ven af Fanden
fik han overrakt en Trefod.
Og man gav ham Øgenavne,
kaldte ham endog Zola.

Ak, saalunde fandt den gamle
Nar sin Djævlø i Helved!
Her ved disse aabne Porte
maa han sidde Dag og Nat.

Han maa sidde her og spejde
efter de fordømte Sjæle.
Ofte falder han i Tanker,
mens han stirrer ned ad Vejen.

Og han mumler om sin Fremtid
og om hele Helveds Skæbne.
Skønt han kaldtes Landsforræder,
var han altid Patriot.

Og som Patriot han gyser,
naar han tænker paa, at Helveds
Eksistens er truet. Alting
peger mod en Bankerot.

Helved, dette gamle Kursted,
som forladt af alle Guder
lever kun paa Døgnets Naade
og paa Navn og Renommé.

Det er gyselige Tider!
Skønt der kæmpes haardt for Brødet,
er der Dyrtid selv paa Sjæle,
det kan ikke skjules længer.

Der gaar Maaned efter Maaned,
ingen Afdød nærmer sig.
Sker det, at der kommer en,
er han tynd og bleg og mager.

Og hans Synder er saa magre
som han selv. De skyldes oftest
Blegsot. Denne urmoderne
Sygdom kræver mange Ofre.

Denne Sygdom er en Fjende
af vor Ungdom. Den spolerer
begge Køn og plukker rolig
deres skønne Alders Blomst.

Dog mirakuløst! Ved Hjælp af
tyve Æsker Hæmatin,
bli'r de hvide Kinder røde
og de røde Øjne blaa.

Bruger man en fyrretyve
af de samme sunde Varer,
vokser efter eget Valg
Lungens eller Blærens Omfang.

Med halvtredsindstyve Æsker,
købt, fordøjet og fortæret,
er man Anæmien kvit,
hvis man ikke hurtig himler. —

Hurtig som Hans Styx nu springer
fra sin Stol. Har han set rigtig?
Kommer der en Sjæl paa Vejen
humpende paa brændte Fødder?

VII.

HURTIG Helved alarmeret:
Fjorten blodigrøde Djævla
slaar paa Tromme. Tretten Hekse
træder frem med Glasbasuner.

Fire hovedløse Trolde
spænder deres Bug og rumler
ud i Luften. Sorte Dværge
trækker hvide Handsker paa.

Saksen og den kolde Kølle,
Skyggedræberen og Nøkken
raser ensomt. Hede Floder
flyder bag den store Bølg.

Virvar! Virvar! Tunge Dampe
brunstigt stinker. Hør en Vrinsken!
Er det dig, du hvide Helhest
med de røde Sorgens Øjne?

Jeg har hørt din Vrinsken gjalde,
jeg har stirret i dit Øje
fra min Fødsel. — Din jeg bliver!
Jeg vil ride stolt i Døden.

Fra din Bringe vil jeg suge
Dødens Løglugt ind. Vi sprænger
tavse Mørket. I dit Øje
spejler sig et Rædslens Virvar.

Virvar! Alt er Virvar, Hingst!
Mod din Vrinsken slaar min Latter
til vi mødes. Ven — paa Gensyn!
Jeg maa følge Simon Ring.

Simon Ring, som staar ved Porten,
bukker for Hans Styx og tripper
paa den glatte, kolde Asfalt
for at læske sine Tæ'r.

Han er bleg. Men rød Forundring
vokser paa hans Kinder ved at
se sig i en slig Forsamling.
Hvad! han smiler allerede.

Og da Smilet glider bort,
staar der i hans Ansigt præget
dette frække Overmod,
som er dit, o Men'skesøn!

Ja! Da ingen tager Ordet,
tager *han* det. Hvilken Frækhed!
Selv min Ven, den gamle Helhest
savler af Forargelse.

Simon! Simon! Gud forbyde
dette Optrin. Se — der staar han
som en hellig og beaandet
Demokrat- og Dyretæmmer.

Højt han skriger for at døve
Helvedlarmen. Aa, du fejler,
Simon — husk dog, mere Pathos,
mere Alvor er fornøden.

Selv en Djævel er dog Djævel
og har Krav paa Omgangstone.
Pietet, min kære Simon;
bort med den vulgære Slang!

Intet nytter! Hør hans Stemme.
Som et Tyrebrøl i Solen!
Dog nu bli'r den mere dæmpet,
hele Helved lytter anspændt:

Kammerater, Kammerater,
denne Hede gør mig kulret.
Kan I jeres Kunst — saa skaf mig
i en Fart en Flaskebajer.

Blot en venlig lille Bajer,
det er alt, hvad jeg forlanger.
Men for Guds Skyld — kom nu ikke
til mig med en Øl fra Fad.

Jeg maa tilstaa, at jeg hader
Øl fra Fad. Jeg hader Skummet,
denne sejge, gule Fraade
ligner gustent Sneglespyt.

Men en slank og livlig Bajer
var min Lyst fra Ungdomsdage.
Ak, min Ungdom bort er skummet
og har ladet mig alene.

Denne Ungdom! Hvilken sælsom
Tørst og Helvedsbrand i Blodet.
Kammerater! Giv en Omgang,
der kan skumme til dens Minde!

Vil I vide, hvad jeg hedder?
Vil I vide min Bestilling?
Kom, skriv op, du HelvedskrIVER
i din sorte Mandtalsliste.

Kom, skriv op, du HelvedskrIVER,
jeg er født af god Familie,
jeg er født med ti smaa Tæer,
men jeg har kun ni tilbage.

Jeg er født med ti smaa Tæer
og det samme Antal Fingre.
Store Tital! Tidens Tal!
Jeg er Barn af dit System.

Enevældig er du Tital,
alting strækkes for at naa dig,
alting hugges, klippes, rundes
for at blive som du selv.

Rund! Og nem! Og brugelig!
Rund som Tidens Guld, der ruller.
Nem i Handel, nem i Vandel,
brugelig i Regnestykket.

Uden Grænse er din Magt,
Haabet ejer du og Lykken,
Sorgen ejer du og Smerten,
Natten, Dagen, Livet, Døden!

Store Tital! Tidens Tal,
Nullet med den lille Ener.
Hid med Nuller, hid med Nuller
og du vokser til et Udyr.

Til et Dyr med blindet Øje
og med graadigt-skarpe Poter.
Sfinxen med Mænadebryster
i den store Ørkenstilhed.

Stum er Sfinxen. Kun mod Aften
væltet den sig halvt paa Siden,
og med opstødsagtig Gaben
vræler den det Ord: Balance.

Hele Verden hører Vrælet
bøjer Hovedet og nikker.
Verdensrummets Ekko svarer
sagte sukkende: Balance!

Ja, Balance — kun Balance.
Dette Ord er Skæbnens Tømme.
Skriv det op, du sorte Skriver:
Simon Ring har tabt Balancen —!

VIII.

SIMON rømmer sig og skeler
til Forsamlingen. Hvad Indtryk
gør hans Ord paa denne Masse?
Har han ikke talt profetisk?

Har hans Tunge ikke tolket
Sjælens Stemme, fundet Udtryk
for den frygtelige Krise,
der har gjort ham Helved hedt?

Eller har han abstraheret
fra sit Emne? Talt i Taage?
Har han kastet Rosenstene
for sin Køter? Har han? Har han?

Skal han blive ved at tale
eller skal han tie stille.
Han har meget i Reserve
for et sultent Publikum.

Skal han være jævnt beskeden
eller raa og uforskammet?
Skal han suggerere Plebsen
eller spille Idiot?

Simon søger i sit Indre
efter en subtil Forklaring.
Men hans Sjæl er lutter Spørgen
uden Svar paa noget Spørgsmaal.

Nej, det nytter ej at pilke
Tanketorsk i dette Farvand;
Simons Hjerne er som Nuet,
spejler Øjeblikkets Afglans.

Og idet han træt fornemmer
sin Begrænsning, vandrør Ordet
uvilkaarlig som en Boble
mod hans Læber og han siger:

Mine Herrer — Døden kaldte
mig fra Jorden paa en Søndag.
Tør jeg spørge, er det Mandag
eller er vi midt i Ugen?

Er det Mandag? Tænk i Aften
er der altsaa Premiere
paa den nye Vaudeville,
som er skrevet af Hr. Hostrup!

Paa den kongelige Scene
vandrør fire Instruktører.
Chefen sidder i sit Kammer
og forsvarer sig mod Pressen.

Chefen elsker Direktøren,
Direktøren elsker Chefen.
Og de fire Instruktører
instruerer som besatte.

Alt er Sammenhold og Venskab
paa det kongelige Jomsborg.
Staten føder og betaler
denne sjældne Enighed.

Alle elsker de Hr. Hostrup
og Hr. Heiberg, men Hr. Holberg
er for ækvivok for denne
Riddervagt af gode Sæder.

Chefen sidder i Parkettet
og beklapper Instruktionen.
Direktøren som pære noble
vandrer rundt i hvide Veste.

Disse sjældne, hvide Veste,
jeg har set dem, og beundret
Direktørens aabne Ansigt
med de smukke, brune Øjne.

Skade kun, at disse Veste,
dette Ansigt, disse Øjne
fødtes under vrede Stjerner
i et ganske galt Aarhundred!

Her ved Helveds Port jeg sværger:
Han er Epigon til Vesten —!
Mine kære Herrer Djævla,
lad mig anbefale Manden.

Derved gør jeg dog lidt Nytte,
og ved denne Anbefaling
fandt jeg Ord for en Artikel,
Døden stjal mig ud af Munden.

Mine Herrer! Jeg maa røbe
med det samme min Bestilling:
Over Jordens hvide Flade
har jeg vandret som en Guldpen.

Journalist, det har jeg været!
Ridder af den sorte Sværte.
Mellem Folk og Fæ og Bønder
har jeg svunget Ordets Lanse.

Jeg har danset paa Papiret
en Kehraus til Fryd og Glæde
for mig selv og mine Venner
og det brede Publikum.

Jeg har løjet paa Papiret,
mine Løgne var de bedste,
tit blev de ekspresbefordret
til den store Verdenspresse.

Jeg har hyklet paa Papiret,
jeg var Mester i at hykle.
Ja, den sorte Kunst forstod jeg,
den at gøre hvidt til sort.

I min Ungdom var jeg doven,
drømte Tiden bort i Krogen.
Solen bagte paa mit Hoved,
saa det hastig modnedes.

I et Vildnis løb min Hjernes
magre Grene mod hinanden,
ubefrugtet tusind Blomster
faldt af Stilken uden Frugter.

Ti min Vilje var en Svæklings,
mine Lemmer muskeltrætte.
Dog jeg higede mod Livet
som en redningsløst fortvivlet.

Ja, i svækket Manddom sad jeg,
rakte mine nøgne Arme
mod en Himmel blaa og hellig
— den jeg hadede og fornægtede!

Sad en Tid og var bedrøvet,
sad en Tid og var forhærdet,
græd og drømte — sukked, trued,
saa paa mine nøgne Fødder.

Og en skønne Dag jeg iled
ned i Didrikbadskærs gang;
der var Redaktionskontoret
paa en smudsig Førstesal.

Redaktøren var en gammel,
mavebitter, hidsig Mandsling.
Han betalte mig pr. Linje,
det var altid Lommepenge.

Vi var fjorten paa Kontoret,
fjorten Munde skulde mættes,
fjorten Penne paa Papiret
ridsed Dagens Runer ned.

Vore Hænder blev til Poter
og til Klør blev vore Negle.
Alle fik vi lange Fingre,
lange Øren, lange Tunger.

Vi gik Dagen lang paa Rov,
halsed rundt i Byens Gader.
Sved og Taarer kærligt mødtes
paa de blegsothvide Kinder.

Vi skrev løs mod bedre Viden,
førte Bog om Ven og Fjende,
vælted os i Svinerier
som Forraadnelsesbaciller.

Altid skal jo Livet leves,
vort Instinkt blev uden Anger.
Vi var præsentable Penne
over Døgnets dybe Blækhus.

Døgnet ætser som en Syre,
Natten ta'r, hvad Dagen levner.
Nætterne gav Kvindevarme
for de tomme Dages Kulde.

Endelig jeg fik et Forspring
for de andre. Blev en omstridt
Journalist og Selskabsbroder
og blev pragtfuldt ekviperet!

Jeg blev hædret og beundret,
ti min Stil var spids og modig
og min Haand var fast og myndig,
ingen aned Hjærtets Banken!

Ak, et Hjærte ingen mestrer,
og mit Hjærte var saa skræmmet,
saa uroligt og saa usselt
som et Barn, der leger ensomt.

Dette Forspring gav mig Chancer,
som jeg brugte efter Evne.
Jeg fik Ry og Navn og Rygte,
alle kendte Simon Ring.

Jeg blev hele Byens Yndling,
ti jeg var et Barn af Byen,
og dens hemmelige Synder
læste man i mine Øjne.

Jeg fik Venner, jeg fik Fjender.
Fjenderne jeg respektered,
og hos Vennerne jeg elsked
aller varmest deres Koner.

Men i alt var jeg forsigtig,
jeg som frygted for min Svaghed,
jeg som er en Søn af Tiden,
jeg som elskede mig selv!

Ak, nu staar jeg her og snakker!
Det er altid sødt at mindes.
Det er altid sødt at tale,
skønt jeg har vist mistet Traaden.

Træt jeg er af al den Præken,
jeg bli'r hæs, jeg taber Vejret. —
Med en let vatteret Skulder
løftet, ser jeg mig tilbage.

Dette er vel Forgemakket,
lad mig slippe ind af Døren
og faa Has paa Audiensen
hos Hans sorte Majestæt —!

IX.

MED en fiks Reportermine
nærmer Simon sig til Porten.
Men Hans Styx er traadt i Vejen,
standser Simon med sin Trefod.

Altid sirlig og affabel
gør Hans Styx en Reverens.
Simon Ring slaar ud med Haanden;
saadan staar de begge længe.

Simon bliver utaalmodig,
søger i sin Frakkelomme,
finder en Cigar og tænder,
Røgen snor sig om hans Næse.

Hvilken varm og sød Erindring,
hvor det dufter i hans Tanke!
Unge Piger, smukke Fruer
hvirvler sig i Røgens Bølger.

Men Hans Styx har grebet Simons
Hoved — løftet det fra Halsen!
Og han sætter det forsigtig
paa den glatte, kolde Asfalt.

Med sin Straahat skudt i Nakken
og det vante Blink i Øjet
staar hans Hoved der og damper
paa den duftende Brasil.

Og hans Krop med Haanden udstrakt
knejser. Hvor var disse Lemmer
venlige i daglig Omgang
og ustyrlige i Vrede!

Se! Hans Styx gør Tegn og hele
Djævleskaren iler fremad;
selv de hovedløse Trolde
finder Vejen efter Færten.

Og de jubler disse Svende
og de slaar med deres Haler,
nu de mærker Hjærteblodet
dufte nær ved deres Næser.

Alle gaar de løs paa Simons
Krop. Ved Nakkehvirvlen grebet
dejser den omkuld paa Ryggen,
ligger som en slagtet Orne.

Ja, en lille næsvis Djævel
tager fat paa Simons Hoved,
og da han tilrettevises,
knurrer han, den lille Satan!

Simon skeler rædselsslagen
til det frygtelige Optrin.
Men han kan jo intet sige,
for saa taber han Cigaren.

Ellers vilde han bemærke:
Hvad betyder denne Scene?
Simon — du har Lov at spørge,
selv en Journalist maa undres!

Se Naturens Mesterstykke,
se din Krop i Djævehænder,
hvilket Reportagenummer
i en mandagstom Avis!

Bøjet over Simons Legem
staar Hans Styx og fører Kniven.
Gennem Overfrakken gaar den,
gennem Frakken, Vesten, Skjorten.

Men den møder aller inderst
Modstand. — Styx rekognoscerer.
Blot en lille, ussel Kæde
med et Kors af brunet Kobber . . .

Ah — et Voltakors, min Sandten!
Stakkels Simon er leveret.
Hvilken Overtro — hvor skændigt
i en oplyst Fremskridtstid!

Ak, din Sjæl har været Mørke,
Simon! Hør, hvor Helved griner!
Djævlene faar Latterkrampe,
Troldene maa danse Reel.

Men Hans Styx har ikke Stunder,
han er af en rig Erfaring,
han har glemt at le og græde,
Djævel er han — sans façon.

Uden Tøven vandrer Kniven
durk igennem Maveskindet.
Og han kigger paa din Indmad
med en hastig Kendermine.

Djævlene staar samlet om ham,
og de peger og de fniser.
Og de ser paa dine Tarme.
Stakkels Simon, de er slunkne.

Over Mavens runkne Pose
ligger Leveren og flammer,
dunkelrød som Livets Purpur
breder den sin tunge Kappe.

Dine Lunger fylder Brystet
som to Sække, vinforladte.
Man kan se en Flig af Hjærtet,
det har gemt sig allerinderst.

Og de store Aarer gaber,
der hvor Kniven skar igennem,
gaber som et aabent Spørgsmaal —
Blodet flyder ikke mere.

Disse fine Nervegrene
hvor de borer sig i Kødet —
som et Spind af spinkle Rødder
fra den store Hjernekrone.

Og Hans Styx med begge Hænder
gravet ned i denne bløde,
lunkentvarme Legemsilke —
hvor det fryder ham i Sjælen!

Og han griber Hjærtets Flige,
river til: dér er dit Hjærte —!
Denne lille, røde Usling,
muslingglat og blid i Formen.

Og de andre Djævla plukker
hver sit Stykke — flænger — flænses...
En har revet ud din Tunge,
en dit store Adamsæble.

Og med Nyrerne der spilles
livligt Bold! De lange Tarme
vækker Munterhed og Glæde
— men din Blære vækker Afsky!

Kun Hans Styx staar tavs og søger
— gransker, maaler, vejer, vrager.
Og han ryster paa sit Hoved
med den tottede Paryk.

Overdjævelen Hr. Thomas
kommer til — de hvisker sammen.
Simons Status bliver opgjort,
Ryggens Marv paa Guldvægt vejet.

Og da Kroppen er takseret
griber Thomas Hovedet.
Simon blegner. Og hans Taarer
falder salte paa Cigaren.

Med et Knubs er Skallen kløvet,
Hjernen Thomas ta'r i Haanden.
Styx betragter den med Omhu,
prikker i den med sin Tommel.

Simons Hjerne ligner andres:
den er væmmelig at skue.
Arsenikgraa, velfriseret
som et melankolsk Frisørskilt.

Ak, mens Simons Tænder klaprer
og hans ene Øje falder
ned paa Næsen, bli'r hans Skæbne
afgjort af de to Profosser.

Men han slipper ej Cigaren,
det maa siges til hans Fordel.
Simon er en ivrig Røger
og et Stykke af en Helt.

Thomas og Hans Styx voterer,
og det varer noget længe.
Styx vil hverve ham for Gryden,
Thomas har nok andre Planer.

Styx med Kammerjunkergratie
ta'r et økonomisk Standpunkt.
Thomas taler for Ideen
og de djævelske Idoler.

Simon slutter sig til Thomas,
blinker med sit ene Øje
til den store Overdjævel
med den lange Følehale.

Og han puster med sin Mundvig
Røgen op i Styxes Ansigt.
Medens Styx faar Kvælningshoste,
vinder Thomas Overtaget.

Med sin skarpe Hvislestemme
skriger han til Djævleskaren:
Hid med Simons hele Indbo
— hver en Stump skal afleveres!

Hvor de unge Djævla hvæser,
da de hører hans Befaling.
Men de kommer som paa Tælling,
lægger alting net tilbage.

Tarmene faar atter Leje.
Hjærtet, Maven, Blæren fæstnes.
Og de to af Boldspil varme
Nyrer lægges blødt tilrette.

Thomas griber Simons Hoved,
rejser Legemet og klemmer
Knæene mod Simons Mave,
saa at Saaret lukkes sammen.

Pludselig bli'r alting Mørke.
Simon føler i sit Ansigt
kun en Kildren — som en Pensel
førtes over Hudens Flade.

Snart er Lyset vendt tilbage.
Mørket gjorde Underværker.
Atter Kroppen fandt sit Hoved,
atter Simons Sjæl fik Fred.

Højest forbavset Simon ser paa
sine Haandled — de er sorte.
Hænderne er ganske sorte,
Fødderne er ogsaa sorte.

Og da han forlegen gemmer
sine Hænder om paa Ryggen,
finder han en lille Ud vækst
paa et rent umuligt Sted.

Hvad er dette? Har han Hale?
Længe staar han tavs og grunder.
Hvirvler sig saa om sit Centrum
som en Negerkomiker.

Han er rasende. I Vrede
kaster han Cigaren fra sig.
Stumpen er jo næsten udbrændt,
men den ligger dog og oser.

X.

DISSE lattermilde Djævl
ler dog ogsaa rent forbandet,
klikefast og uden Ophør
skratter deres Helvedsskralder.

Ikke nok at blive Djævel;
man skal taale deres Latter!
Simon griber om sin Hale,
rusker i det ny Appendiks.

Men det nytter ikke, Simon,
Halen sidder, hvor den sidder.
Vær en Smule diplomatisk,
smil kollegialt og muntert.

Smil af alt, bliv aldrig hidsig,
skjul din Vrede under Latter,
og har du en lille Hale
logr og koketter med Stumpen.

Se Hans Styx — hans Krølhaarshale
vækker Ærefrygt og Alvor.
Ja, jeg ved en lille Djævel,
som den bragte paa Sankt Hans.

Han forelsked sig i Halen
drømte lange Nætter om den,
gik tilsidst fra Sans og Samling
af Misundelse og Elskov.

Og vor Ven, den kære Thomas
med sin lange Følehale
vakte altid stor Beundring
hos det kvindelige Køn.

Det er Thomas, som Du skylder
Livet — ham du skylder Halen.
Som din gode Engel kom han,
da du sad i Fedtefadet.

Nu han samler Djævleskaren,
byder den at være stille —
slynger saa sin Følehole
om sin Broder Simon Ring.

Slynger den om Simons Nakke,
om hans Hals og om hans Strube.
Simon, Thomas, denne Boa —
et udødeligt Tableau!

Hastig tager Thomas Ordet:
Mine Frænder, mine Brødre,
se Novicen ved min Side,
eders Broder og Kollega!

Se han har de tomme Øjne,
som vi elsker. Og hans Kinder
er saa hængende og slappe
som et Stykke Arvesynd.

Han vil blive god med Tiden,
han er sund i sin Erfaring,
han er raa og fræk i Munden
og hans Galde flyder dejligt.

Denne unge melankolske
Djævel har en Fremtid for sig.
Han har været Presseløve,
hvilken god og herlig Skole!

Jeg er selv en Ven af Pressen,
skønt jeg ikke højt den sætter:
Pressen, denne Lænkehund,
slider jamrende sin Lænke . . .

Pressen tager mange Hensyn,
lystrer baade Sol og Maane.
Den er stor og stolt i Munden —
Mund den er og intet andet!

Men en Mund har mange Former,
nogle ligner Æselmuler,
andre ligner Hundesnuder,
atter andre Torskeflabe.

Nogle gaar med bløde Læber
løs paa Føden. Andre snapper.
Der er nogle, som faar proppet
stegte Duer ned i Halsen.

Pressen elsker al Bispising;
den har stærke Knusetænder.
Og dens Spyt er kendt og skattet,
tit den savler som en Gamling.

Simon Ring er jo af Faget.
Han har lavet Dagens Glæde,
Dagens Smerte, Dagens Vrede
om til store Foderboller.

Han har sat de brede Kæber
i politiske hors d'oeuvres.
Han har slubret Døgnets Suppe,
evig ens fra Dag til Dag.

Litterære vol au vent'er
har han kræset af med Afsky
og har aset i de store
kommunale Hestebøffer.

Og til Slut paa dette Maaltid
smaa Skandalers brændte Mandler,
lidt forgemt Teaterknas
og en Skyllenskaal før Isen. —

Nej, vi vil det ej fortryde,
at vi gjorde ham til Djævel!
Han er født til denne Hæder —
ja, han er en selfmade Mand.

Og i disse sløje Tider
har vi Brug for ham hernede.
Han kan være os til Nytte.
Djævla — samler Jer om Simon!

Djævla, Trolde — lytter anspændt!
I har alle vidst det længe,
vi maa have en Forandring
i det slette Regimente.

Satan selv er altfor gammel,
han har ingen Kraft i Hoven,
han har ingen Haar paa Halen,
og hans ene Horn er afslidt.

Hans Ideer mangler Charme
og hans Vittigheder kender
vi for godt. De virker ikke,
og de mangler tit Pointen.

Oldemor har endnu Kræfter,
Kvinderne er altid seje!
Jeg maa tilstaa, at jeg hader
dette Skørteregimente.

Os den indre Tilstand byder
snart at handle. Ingen Sjæle
viser sig ved Helveds Porte.
Hvad skal dette blive til?

En Fallit er aldrig morsom,
og hvis Helved gik rabundus
hvilket Verdens-Krak og hvilken
Moro for den gamle Herre!

Vi maa tage anderledes
fat og handle ud fra mere
nøgterne Betragtningssmaader
og fra stærkere Principper.

Vi maa reklamere bedre,
drive Agenturforretning,
dyrke Hedningemissionen,
støtte al den frie Kunst.

Selv i vor Behandlingsmaade
maa vi skifte Form og Retning.
Vi maa være lidt humane,
Tiden fordrer Humanisme.

Men hvad dette Spørgsmaal angaar,
vil jeg gemme det til siden.
Det er altfor langt. Desuden
har jeg ikke gennemtænkt det.

Her kun dette: Humanisme
har jeg lært af Jordens Poder.
Ved at være stokhumane
er de blevet sande Djæвле.

Først vi være vil humane
mod Fa'r Satan. Og vi sætter
ham paa Aftægt. Eller knalder
rent humant hans runkne Skalle.

Det er fjorten Dage siden,
vi har set den gamle Ugle.
Han har siddet i sit Kammer
og bidt Negle — vred og sulten.

Skal vi andre evig taale
hans Fornærmelser mod Racen?
Vi har Pligter, vi har Vilje,
vi har Ungdom, vi har Sundhed!

Jeg vil aabent præke Oprør.
Leve Helvedrepubliken!
Ej vi taale vil Tyranner!
Ned med ham, den gamle Varulv!

Se — vi har til dette Formaal,
mine Venner, mine Frænder,
fundet her en Mand af Faget. —
Simon Ring skal længe leve!

Han skal starte Oprørsbladet,
Redaktør, det skal han være!
Han skal ta' det fulde Ansvar
og staa inde for vor Vilje.

Undskyld Simon, hvis jeg klemmer
dig om Halsen med min Hale.
Det er lutter Humanisme.
Leve Simon, Redaktøren!

Bravoraab og vilde Eder
fylder Helved. Bladet startes.
Simon Ring faar mange Venner,
han bli'r baaret rundt i Guldstol.

Fire hovedløse Trolde
bærer ham. De andre raaber.
Thomas klør sig med sin Hale
i sit tynde Hovedhaar.

Kun Hans Styx staar træt og gaber,
og han ryster paa sit Hoved,
retter paa Parykken, nyser,
banker Gigten af sin Skulder.

Simon Ring er sært bevæget,
Taarer funkler i hans Øje,
og han knejser med sit Hoved,
knejser ogsaa med sin Hale.

XI.

MAN kan vænne sig til alting —
Bændelorme, Børn og Lopper.
I en daglig Omgang bliver
de ens Sjæl en stille Syssel.

Ja, min Ven, en Albaneser
elsked sine Bændelorme.
Disse underlige Orme
var hans lille Puslespil.

Med sin Kniv han daglig bortskar,
hvad der dasked ham om Laaret.
Resten af de kære Husdyr
plejed han med Pietet.

I den sidste Tyrkerkrig
var han Fører for en Bjærgtrop.
I et Spisehus ved Arta
mødtes vi som gode Venner.

Med Forundring saa jeg Manden
spise timevis. Han sagde:
Takket mine Bændelorme
har jeg Mod og Appetit. —

Saadan gik det ogsaa Simon.
Han fik Appetit paa Livet
midt i Døden. Og han optog
atter sine gamle Vaner.

Han gik rundt med Næsen løftet
og med sammenknebne Øjne,
var paa Hat med hele Helved,
bleg, blaseret, elegant.

Daglig gik han ned ad Strøget,
hilste paa de unge Hekse,
blinked med det ene Øje
og de blinkede igen.

Kom han ved Aperitif-Tid
ind paa Helvedescafeen,
blev der straks forlegen Hvisken:
Se der er han — Simon Ring!

Simon nød den varme Hyldest
ved Absinthen og Cigaren,
og han lærte snart at tolke
Hjertets Sprog ved Hjælp af Halen.

Der hvor store Gryder koger
i de smalle Sidegader,
dér hvor Støvets Børn bli'r svovled
og hvor magre Synder raaber

højt om Hævn, hvor Flammetunger
luer fra det store Krater,
bryder frem i tunge Bølger
mellem de fordømte Horder,

som med stive, sindsygt blege
Øjne stirrer mod Forløsning
og med vildt fortrukne Læber
gurgler lydt i Flammehavet,

knuger sig imod hverandre
og i Svovlets Rædselrus
fabler tungt om fjerne Himle
— kom han sjældent eller aldrig!

Ti hans Nerver taalte ikke
dette Syn om Formiddagen,
og var Middagen fordøjet
taalte han det endnu mindre.

Men som Redaktør han kæmped
for de arme Dyr i Pølen.
Han skrev mangan skøn Artikel,
taarevækkende og sand.

Daglig Simon skrev en Leder
og behandlede alle Spørgsmaal
med den samme lette Verve
og den samme Grundighed.

Bladet vakte stor Furore,
det blev læst af alle Stænder.
Satan selv blev bleg om Næbet,
naar han læste, hvad man bød ham.

Han blev trukket frem ved Haaret
og ved Hornene og Halen.
Han blev stemplet som Fornægter,
udgrint, haanet, jaget, sparket.

Simon morede det at lave
Fanden om til Pressesynte.
Hvilken smuk og værdig Gerning
for en stakkels Journalist —!

XII.

SKYGGEDRÆBEREN og Saksen
Skløver Luften. Store Vinger
bruser gennem Aftenmørket;
Flagermusene er ude.

Vingerne er ganske lette,
gør den tynde Luft urolig,
jager bort saa nær ens Øre
som et Suk, der fløj forbi.

Og den lave Hvælving knuger. —
Hjertet banker træt og frygtsomt.
Øjet stirrer gennem Mørket,
Øret lytter efter Stemmer.

Alle Skrig er nu forstummed,
Stilheden har intet Ekko.
Alt er Dødens. Hvad der lever,
gemmer sig i navnløs Rædsel.

Tungt den gamle Skyggedræber
skløver Luften. Og dens svage
Knirkestemme hvisker ensomt
ud i Mørket: Arbejd, arbejd!

Sagte glider Skygger mod den,
fanges under Kværnens Stene.
Gyldne Drømme, hede Længsler
dødes, knuses, vejres hen.

Alt hvad Livet har forødet
af sin Spændkraft, af sin Styrke,
alle golde Fantasier
pusler om den gamle Mølle.

Her de mødes disse Drømme,
disse Længsler, som vi ejed.
Dette Kuld af blege Fostre,
disse Børn af al vor Afmagt. —

Fredløst suser det i Natten.
Og den store Bølg er ude.
Saksen klipper Livets Traade
Hak i Hak og Klip i Klip.

Hver en Livstraad bliver studset,
lagt tilside i sin Bunke.
Aa, hvor smaa er disse Traade
og hvor fattige og svage!

Uden Vægt og uden Slyngning,
uden Farve, uden Islæt
ligger disse hvide Flosser
spegede i Dødens Kulde.

Livet vandrer ufortrødent.
Dog vi frygter for vor Livstraad.
Ingen griber efter Hørren
paa den store Ten, der ruller.

Skæbnetenen — lad den rulle,
broget skal min Livstraad være!
Selv jeg vælge vil mit Mønster
og slaa Sølværlæt i.

Hør og Hamp, Lyonersilke
og Angora-Uldens Traade
mødes om mit Jeg og glider
bag mig som et Lykkekabel.

Simon Ring, et Klip af Kablet,
har den rette Sammensætning:
Uld og Hør og Hamp og Silke
men med Sølværlæt i.

XIII.

VED et Bord af størknet Lava
sidder Simon i sin Hule
og begraver sine Hænder
i de dybe Bukselommer.

Telefonen kimer hidsigt;
Simon farer op og bukker,
smiler, ler og konverserer,
sætter sig igen til rette. —

Snart den store Oprørstime
kommer — derpaa alting tyder!
Simon fylder stadig Sprængstof
i den dybe Helvedsbombe.

Han og Thomas svinger Svøben,
hejser daglig Oprørsfanen.
Thomas er jaloux paa Simon.
Simon hader venligst Thomas.

Han har netop fuldendt Kladden
til en stormende Artikel.
Simon skriver altid Kladde,
naar hans Lidenskab er stærkest.

Medens Blækket langsomt tørrer
paa Konzeptpapirets Flade,
føler han sig vel tilmode
som en Bryder efter Kampen.

Simon holder sig i Træning,
lever magert og asketisk,
drikker skummet Mælk og Tevand
og er Vegetarianer.

Varme Linsefrikadeller
styrker Blodet. En Tomatbøf
sætter Marv i alle Knogler
og gør Gangen yderst spændstig.

Frisk opskudte Brændenelder
ætser Sjælen — hvor det ætser!
Simon dufter sødt af Æbler
og af Løg og af Grønlangkaal.

For at skrive som en Blodhund
skal man spise kolde Roer.
Geniale Folk kan leve
af en Nød hveranden Time.

Simon prøver paa at leve
genialt — det smager ikke.
Ak, han har sit Mas med Bladet
og har mange indre Kvaler.

Skønt han lever saa æterisk,
piner Kødets Lyst ham syndigt.
Der er jo en Djævel i ham
og den kalder paa en Heks.

Mange Hekse gaar paa Gaden,
de er villige og rede.
De har Haaret ned om Øret
og har store varme Munde.

Deres Faunben under Skørtet
stavrer rundt i evig Længsel.
Og i deres Øjne luer
en forborgen Sengevarme.

Simon Ring faar Hjertekvalme,
han er Menneske af Fødsel,
har en indre Værdighed,
der forbyder ham at handle.

Og mens Djævlén i ham blinker
til hver munter Heks paa Gaden,
gaar hans tavse Sjæl og venter
paa en god og trofast Søster.

Følevorn var Simon altid!
Stadig maa han reagere
mod de logiske Passager
i den daglige Artikel.

Hvem blir ikke blød om Hjertet
ved at slaa en Tyr for Panden?
Tyren brøler, Hjertet banker
— det er sandt som det er tragisk.

Simon længes mod Forsoning,
nu han sidder vel tilmode
i sin Hule. Og han griber
Kladden, læser den og sukker.

Denne Leg med Ord, der dræber!
Disse maskuline Haansord!
Hvor det ækler ham at læse,
hvad han selv saa sindrigt prented.

Hvilken flov og dum Forrentning
af sin Kapital — hvor syndigt!
Hvorfor leve paa sin Galde,
naar man har et venligt Hjerte.

Taktiker er Simon bleven.
Struggler, Spiller, Spekulant
i det dyre Spil, der spilles
om en Indsats, ingen kender.

Men Taktiken er en farlig
Vej; de tavse, golde Kræfter
mødes, brydes, intrigerer. —
Nogle stryger ind Gevinsten.

Andre taber — staar tilbage
blussende med hede Kinder.
Og de trætte Munde mumler:
Hvilket Spil, hvor fejgt og usselt!

Ungt og friskt gaa løs paa Livet
med sin redebonne Vilje
og sit store, sunde Hjerte
er et overvundet Standpunkt.

Alt beregnes matematisk,
sjælløst, uden Stemningsrytme.
Per og Poul er vore Brikker
og vi flytter dem behændigt.

Hvad er da vort Maal? En gylden
Utopi om Fred og Frelse. —
Simon elsked Ironien
mellem Menneskenes Børn!

Og hans Selvforagt er vokset
her i Helved med hans Hale. —
Tavs han sidder nu og bider
i sin smalle Underlæbe.

Pludselig han hører Døren
knirke. Hurtig op han springer:
Er det dig, du lille sorte
Sætterdreng fra Trykkeriet?

Midt i Hulen standser Simon,
ser forlegen hen mod Døren,
retter paa sin Flip og stryger
hastig Haanden over Haaret,

skeler ned til sine Negle,
rømmer sig i største Skynding
og forsøger uden Held
at slaa Krølle paa sin Hale.

Men i disse højst charmante
Toilettekrumspring bli'r han
afbrudt af en venlig Stemme:
— Træffer jeg Hr. Redaktøren?

Og en Heks af moden Skønhed
med en Rejsning som en Dronning
og et mildt Madonnaansigt
staar i Hulen, tæt ved Døren.

Hendes Haar er tungt og fyldigt
men er ærbart skudt tilbage
i en Knude bag i Nakken;
gennem Knuden gaar en Sølvpil.

Hendes Dragt er ret moderne:
Nederdelen smal om Hoftene,
Brystet gaar fra Hals til Midie
i en lang og sælsom Kurve.

Og hun lægger Pegefingren
paa sin Læbe. Simon smiler.
Han forstaar og nikker langsomt,
rækker hende sine Hænder.

Og hun siger: Jeg er kommen
for at takke dem og hilse
paa dem. Hvor jeg dog beundrer
deres Mod og stærke Vilje!

De er Herre, de er Fører!
Deres Ild har tændt min egen.
Se, jeg bøjer mig i Støvet
for min Mester, Simon Ring.

Deres daglige Artikel
har jeg læst med kærlig Omhu;
den er gaaet mig i Blodet
og har fyldt mig med Forventning.

Lutter smaa Kontraster er jeg,
Mosaik som selve Tiden.
De har formet til et Hele
disse mange Enkeltheder. . .

Simon krør sig som en Hane,
rækker varmt den skønne Haanden.
Og han hvisker feberspændt:
Sig mig, hvad er deres Navn?

Og den skønne Heks begraver
Hovedet ved Simons Skulder,
raaber hastig ud i Luften:
Kald mig Eva! Kald mig Eva!

Jeg er Sorgens blide Eva,
jeg er Glædens viltre Eva,
jeg er skøn som en Gudinde,
er dog kun en lille Heks.

Naar du ser i mine Øjne,
paa mit Haar det silkebløde,
aner du et Uskyldsrige
mellem drømmetavse Vande.

Men jeg har en lille begsort
Plet paa Halsen under Hagen.
Naar du kysser den, jeg danser
— danser, spræller, kankanerer. . .

Simon glemmer rent at se paa
hendes Øjne og paa Haaret.
Lynsnart har han fundet Pletten,
dette lille mørke Centrum.

Han begrænser sig om Centret,
kysser løs i vild Ekstase.
Og den skønne Heks maa danse
— danse, sprælle, kankanere!

XIV.

DER er gaaet flere Timer
viljeløst og uden Drømme.
Og hun løfter paa sit Hoved,
spørger mat og træt: Hvad ser du?

Simon smiler, kysser hende
over Panden, over Haaret:
Nu jeg ser i dine Øjne,
aner deres sære Uskyld.

Bag de mørke Vipper ligger
Landet gemt for mine Længsler.
I Opalskær lyser fjerne,
underfulde Drømmesyner.

Der er Sol i disse Øjne,
Sol bag Skyers Slør af Sorg.
Og jeg spørger, kan du græde?
Kan du glemme og fortvivle?

Midt i Lykken dine Øjne
gør mig sorrigfuld og stille.
Lad mig hvile her paa Lejet,
se din Sjæl i dine Øjne.

Men hun trækker blot paa Munden,
gaber let og smiler anstrængt,
drejer sig og strækker Kroppen,
bider søvnig i hans Øre.

Og hun siger: Kære Simon,
mine Øjne er saa trætte,
mine Lemmer er saa tunge,
væk mig ikke, lad mig sove.

Du har Ret i det du siger,
du har ganske sikkert Ret!
Men naar man er bleven søvnig,
kære Simon, maa man sove. —

Simon nikker tavs og trykker
hendes Haand og klapper Haaret,
kysser hendes Øjenvipper
og de dybe Smilehuller.

Varm hun ligger der og aander,
Brystet duver ganske sagte.
Simon hende ømt betragter,
hvisker mange Kælenavne.

Men hun hører ikke noget,
vrisser mut i Søvn af ham.
Det er meget trist i Længden —
Simon rømmer sig forgæves.

Og tilsidst han bliver hidsig,
skubber hendes Hoved fra sig,
dunker vredt paa hendes Skulder
og forlanger, hun skal vaagne —!

Tungt hun aabner et Par Øjne
paa en fjorten Graders Kulde.
Med et sursødt Gisp hun mumler:
Skal du ikke sove Simon?

Simon rusker hende vaagen.
Hun ser krænket ud og hvæser.
Han begynder at docere
og hun gaber, mens hun lytter.

Og da han har sluttet Talen
og har Taarer i sit Øje
af Veltalenhed og Elskov,
ligger hun paany og snuer.

Atter vækkes hun. Og atter
præker han et stift Kvarter.
Denne Gang er han forsigtig,
kysser hende stadig vaagen.

Og til sidst hun presser Armen
om hans Hoved. Og hun siger:
Du har Ret — du er min Slave
— trofast, lydig, elskovsvaagen!

Her i disse smukke Arme
skal du glemme alt og hvile.
Alt dit Mod og al din Styrke
skal du ofre nu paa mig.

Naar jeg daglig læste Bladet,
saa den Helvedsild, du tændte,
føjte jeg, at denne Lue
var en bedre Skæbne værdig.

Jeg har altid dybt beundret
radikale Folk; de brænder.
Jeg er selv et Barn af Flammen
og mit Blod er Lavastrømme.

I de store Oprørsluer
sænker jeg min Sjæl. Hvor varmer
det mit hvide, nøgne Legem —
af et Flammehav jeg øser!

Hvorfor er I radikale?
Er det ikke Elskov, Simon?
Er det ikke Blodets Syden,
som til Handling eder tvinger?

Al den radikale Stræben
ender dog hos os! I vore
Arme gemmer I det hede
Hoved og den viltre Styrke.

Simon, Simon, du skal vide,
jeg har slukket mangt et Oprør,
jeg har dæmpet mange Viljer
i det varme Skød, jeg ejer.

Kom til mig, naar Modet flammer!
kom til mig, naar Styrken brænder!
Jeg skal vide at faa Bugt med
alle disse Ungdomssynder.

Jeg fortærer og forvandler,
jeg forbruger og forædler.
Hvad der flammer, bliver Aske,
Asken strør jeg bag mit Hoved.

Mens hun taler, kysser Simon
hendes Bryst og hendes Strube,
stryger varsomt hendes Arme,
hører ikke hendes Hvisken.

Han er træt. Og sært vemodig
mumler han: Aa Eva, Eva ...
I det samme høres Stemmer,
hurtig rives Døren op. —

Thomas staar i Simons Hule
med to andre blege Djævle.
Og de raaber og de skriger
— Simon ser forundret paa dem.

Lidt forlegen og blufærdig
rødmer han og stammer i det.
Thomas slaar sig lydt for Brystet,
skriger: Stort Forræderi —!

Og han hvisler mellem Tænder:
Brødre! Ser I, hvad jeg sagde!
Den Forræder, se der ligger
han med Fandens Oldemoder.

Nej, hvor kælen og forelsket
han ser ud. Og hun den gamle
har nok Stadsen paa i Aften.
Hvilket Bryllup —! Syn for Guder —!

Simon griber sig om Panden:
Er det Fandens Oldemoder,
er det hende, han har elsket?
Han besvimer, svimler, falder . . .

Thomas slaar sin Kno i Bordet,
Telefonens Klokke klirrer,
Simons Kladde gaar paa Gulvet
og hans Blækhush danser efter.

Oldemor har grebet Simons
Arme, støtter nu hans Hoved.
Og hun klapper ham paa Haaret:
— Du er Samson, jeg Dalila!

XV.

DEN der ønsker Sensation
kan jeg rolig anbefale
dette femtende Kapitel —
her er, hvad man kan forlange.

Her Skandalens Appetitsild
listig krydret bli'r serveret;
den er salt og kras og pebret
— løber eders Mund i Vand?

Først en Journalist der flygter
fra sit Blad og fra sin Mening.
Ganske vist er Fiffet kendt,
men endnu dog ikke knæsat.

Og det vækker altid Spænding,
naar det sker. Forbitrelsen
hopper rundt paa Skadefødder
med tre sorte Fjer i Halen.

Publikum er altfor nøjsomt,
det bør fordre meget mere.
Denne Overløbervits
bør rangeres ud af Verden.

Men en Journalist, der løber
fra sit Blad og fra sin Mening
bort med Fandens Oldemoder,
det er ganske sikkert uhørt!

Tænk en mangehundredaarig
Dame af det bedste Selskab
sminker sig og gaar paa Krigssti
med en sølle stakkels Djævel.

Hun polerer sine Negle,
fylder Rynkerne med Pasta,
kommer rødt paa Læberne,
Belladonna i sit Øje.

Og med et igennem flere
Slægtled surt erhvervet Kendskab
til det sjette Bud den gamle
Dame skynder sig at handle.

Hun, der kender Grebet, vækker
Lidenskab i Simons Hjerte!
Oldemor og Elskerinde —
apoplektisk bli'r Moralen!

Hvad maa unge Piger tænke
ved de næsten kriminelle
Favntag. Lad os dog for Himlens
Skyld faa dysset ned Skandalen!

Lad os springe denne Elskov
over! — Eller skal vi, Venner,
med en præstesikker Mine
skænke den Velsignelsen?

Naar det ej kan være andet,
bør vi bøje os for Skæbnen
og i Tavshed og med Alvor
glide lindt henover Sagen.

Altsaa er det fast besluttet
af moralske, indre Grunde
at legitimere Parret
Oldemor og Simon Ring! —

Da de nu maa flygte sammen,
flygter de fra Simons Hule,
og de naar til Fandens Bolig
velbevaret, uden Skrammer.

I det røde Boudoir
snapper Simon efter Vejret.
Oldemor faar hurtig hentet
Hoffmannsdraaber og en Ske.

Draabevis hun hælder Saften
op i Skeen. Simon gyser.
Men da han har sunket Væsken,
faar han Opstød og det letter.

Oldemor maa smile kærlig
til sin Helt. Hun gaar til Døren,
trykker paa en Knap og lytter,
hører Skridt og nikker langsomt.

Satan staar i Boudoiret,
sætter Hoven haardt mod Gulvet,
plirer søvnigt med sit lille,
sorte, skæbnedunkle Øje.

Simon Ring er sprunget op,
krummer uvilkaarlig Ryggen,
bøjer Hovedet til Hilsen
for hans sorte Majestæt.

Satan kæmper med sin Vrede,
rejser Hornene og buldrer;
Oldemor maa rynke Panden
for at dæmpe ham en Smule.

Tungt han spanker flere Gange
op og ned. Saa staar han stille.
Og han raaber: Hvorfor Pokker
lugter her af Hoffmannsdraaber?

Simon Ring tør ikke svare,
men faar i det samme Hikke.
Satan stirrer længe paa ham,
brister pludselig i Latter.

Og han siger: Denne Hikke
er vidunderlig at høre!
Kom min kære Simon Ring,
skal jeg banke dem i Ryggen?

Det maa glæde mig at se dem
her i dette Boudoir.
De er ventet. Jeg har udsendt
Oldemor som Legation.

Har I fundet nu hinanden
Børn? I er vel rigtig glade?
Træd kun nærmere og lad mig
trygt forene eders Hænder.

Nu er vi besvogret Simon,
lad os derfor være Dus.
Jeg har glemt din smukke Fortid,
Oldemor har ført os sammen.

Herved jeg mortificerer
dine mange, stygge Skældsord,
ti jeg har det rette Frisind
og Respekt for min Familie,

Kærlighed jeg har til Næsten
og en Tro paa gode Magter.
Simon Ring, min Forbundsfælle
kom i mine aabne Arme!

Satan synes sært bevæget
og han græder som en Kvinde,
slutter Simon i et Favntag
— Simon hikker ufortrødent!

Hikke er saa svær at standse;
kun en Skefuld Puddersukker
lagt i Tungerodens Krumning
hjælper eller hjælper ikke.

Simon hikker gennem Taarer,
Satan kysser ham paa Munden.
Men han spytter, da han mærker
Hoffmannsdraaberne paa Læben.

Simon mumler: Hvilken Lykke!
Og han rødmer højt af Glæde.
Men i samme Øjeblik
blegner han, er ved at svimle.

Og han stammer: Kære Svoger
jeg er stolt af denne Titel,
jeg er glad ved vor Forsoning,
Oldemor jeg elsker saare,

men jeg gruer, naar jeg tænker
paa den Skæbne, som os truer.
Hele Helved staar i Flamme,
selv jeg tændte Oprørsluen.

Selv jeg har dikteret Straffen
for dit sorte Hus, o Satan!
Du og Oldemor skal ædes
ved vor store Fredskongres.

Og jeg bliver vel Desserten
ved det delikate Maaltid.
Venner, det er ikke nogen
smuk og appetitlig Tanke!

Ak, hvad skal vi gøre Satan?
Hele Helved er nu rustet.
Det er saa sin egen Sag
at staa Last og Brast med eder.

Jeg maa tilstaa, at det smigrer
mig at høre til ved Hoffet!
Men fortæres *en familie* —
hvilket stygt Familiedrama!

Satan klør sig tavs paa Bagen,
slaar forvirret ud med Haanden.
Oldemor er halvt besvimet
og hun raaber efter Vand.

Men i denne triste Time
hører ingen hendes Nødskrig!
— Under svære Fødselsveer
tager Simon atter Ordet:

Hør! Nu har jeg en Idé!
En Idé med Negl og Næse!
Den skal redde vore bange
Rævehaler ud af Saksen!

Vi forlader denne Jordbund
hurtigst mulig. Og vi stiger
som et stort og helligt Under
op til Himlen, til Gudfader.

Vi bestikker bravt Sankt Peder,
kaster os for Herrens Fødder,
beder ham om Fred og Naade
i en lille, venlig Salme.

Vi vil indstudere Salmen
forud. Oldemor skal være
vor Sopran og jeg ta'r Alten,
du kan brumme Bassen, Satan!

Satan griber Simons Hænder,
raaber: Bravo, kære Svoger!
Du har løst min bundne Tanke,
muligvis er dette Vejen.

Den Idé kan ikke koste
stort, den synes præsentabel.
Teoretisk er den rigtig,
mulig brugelig i Praksis.

Vi forsøger — det kan lykkes.
Vi forlader Fædrelandet.
Jeg vil ogsaa gerne hilse
paa Monarken i det Høje.

Længe var vi jo Rivaler;
jeg har tabt i Konkurrencen.
Lad os se, om hans Forretning
blomstrer som i gamle Dage!

Vi kan konferere vore
Bøger. Det vil sikkert mere
ham at se, at ingen Sjæle
sætter Kursen her til Helved.

Vi vil unde ham den Glæde
i hans høje Alder! — Atter
skal jeg se hans milde Aasyn
med de lange, hvide Lokker.

Disse Lokker har jeg elsket,
misundt ham den rige Haarvækst,
alt det andet gav jeg Pokker,
men hans Krøller gad jeg eje...

Simon, Simon tak for Raadet!
Jeg vil følge det. I Morgen
starter vi. Min Luft-Triplet
skal os føre op til Herren.

Oldemor klæd dig i Galla!
Nu vi fare skal til Himmels.
Du er ikke kendt ved Hove,
derfor skal du presenteres.

Oldemor paa Kjolen løfter:
Jeg er Silke helt igennem!
Jeg skal vække vild Furore
i de himmelske Pauluner.

Og til Simon højt hun raaber:
Engle smaa gaar rundt i Himlen;
vær mig tro! Forelsk dig ikke
i det hvide Lin deroppe!

XVI.

JA, en lille Tryllefløjte
er en Magt i svære Timer.
Alting danser, naar man fløjter,
kun ens Jeg er mildt og roligt.

Har du Fjender, falske Venner,
Kreditorer, som dig plager,
tag din Fløjte op af Lommen,
spil dit Hjertes Menuet.

Alting danser gravitetisk,
saa du smiler varmt af Glæde,
ungt og lystigt bli'r dit Hjerte
og du spiller en Gavotte.

Alle maa de følge Takten,
og de hvirvler om hinanden.
Hvor de stumme Øjne skinner,
hvor de trætte Lemmer skælver...

Stolt du spiller dem tildøde
i en munter Galopade,
lægger Fløjten, gaar til Ruden,
stirrer mod de høje Stjerner. —

Kun ved Hjælp af Tryllefløjten
Satan, Oldemor og Simon
slap fra Helved paa Tripletten.
Der var Oprør, da de rejste.

Djævlene belejred Satans
Borg. De sorte Masser vælted
sig i hadefuld Forventning
mod den gamle Borggaards Mure.

Alle Troidene var ude,
Heksene paa Kisteskafter —
selv min Ven den gamle Helhest
spanked om med Flammeøjne.

Og de rejste Barrikader
og de skreg med hæse Struber.
Ild og Svovl fløj over Muren,
flere Ruder gik i Løbet.

Satan saa de røde Tunger
slikke om de sultne Munde,
hented Oldemor og Simon
og de fulgtes til Tripletten.

Den var stillet op i Gaarden,
Vingerne var foldet sammen.
Tavs de satte sig i Sadlen,
Satan forest, Simon bagest.

Satan greb sin Tryllefløjte,
spilled løs — de store Porte
fløj tilside! Og Tripletten
før med Ilfart ud af Gaarden.

Som et Hav af sorte Bølger
skylled Djævleskaren mod dem.
Fraadende og majestætisk
løfted sig den mørke Brænding.

Satan spilled paa sin Fløjte,
da blev alting dødvandsstille;
hvor de svage Toner hørtes,
sank de sorte Bølger sammen.

Hadet i de mange Øjne
blev til Angst; en Rædsel vaagned.
Men de maatte lystre Fløjstens
lange Løb og klare Triller.

Mens Tripletten hastig duved
og skred frem ad Helvedvejen,
dansed hele Oprørshæren
modstandsløs en vild Fandango.

Dansens Krampe greb dem alle,
Fraaden stod dem tæt om Munden,
og de bed i deres Haler
af Forbittrelse og Hævnlyst.

Det var meget tragikomisk,
Simon baade lo og hulked,
da han saa den gamle Helhest
hvirvle rundt paa stive Forben.

Saadan slap de bort fra Helved
ved den lille Fløjtes Toner. —
Og nu svæver de i Rummets
Afgrund mellem Jord og Himmel.

Aluminiums-Tripletten
slaar med sine brede Vinger.
Satan styrer, mens de træder
alle tre Pedalerne.

Oldemor bag Satans Skulder
nyser i det friske Solskin.
Naar hun træder haardt Pedalen,
knitrer hendes Silkeskørter.

Skraa Tripletten staar i Rummet,
Simon sidder allerlavest,
han maa bøje stærkt i Sædet
for at holde paa Balancen.

Dybt dernede vandrer Jorden.
Himalayas Tinderækker
staar som unge, hvide Nonner
i den friske Frodighed.

Og de store Have blaaner
bort imellem grønne Lande.
Men som lave Paddehatte
skyder Byerne i Mosset.

Simons Hjerte er bevæget
ved at se den gamle Klode,
denne lille Bold, der ruller
med det kendte Billed paa.

Og han peger ud i Luften:
Det dernede er vist Skagen —
der jeg mødte Raadmand Broberg
og hans Frue og hans Datter!

Herregud de gamle Minder
set i Fugleperspektiv! —
Simon ryster paa sit Hoved
og han tramper i Pedalen.

Oldemor blufærdig samler
Kjolen stramt om sine Fødder:
Astronomerne kan kigge
og fortælle det til andre —!

Satan styrer øst om Solen,
Jorden bliver ganske lille.
Og det tykke Maanebarn
klemmer sig mod Jordens Bryster.

I en Bue rundt om Mars
flyver de paa rappe Vinger,
og de ser Triplettens Skygge
pile over Klodens Skylag.

Rummets Kulde isner Simon
og han føler sig saa lille
midt i denne dybe Stilhed
paa den lave Lædersaddel.

Han vil gerne være munter,
gerne gøre lidt Allarm.
Denne Kulde inspirerer
til en makrokosmisk Brander.

Men han tier dog beskeden,
ser de gamle Kloder rulle,
som i Blinde som i Drømme
famle ad Elipsens Bue.

Viljeløst — hvor viljeløst!
Hvad der sker, det maa saa være.
Evighedens Øjne spejler
sig i Øjeblikkets Vande.

Lykken vandrer mellem Kloder
Lysets Veje. Sorgen skumrer
i de dybe, trætte Skygger,
der maa krydse Lysets Veje.

Og den gamle Satan brummer,
ler og brummer som i Tanker,
sætter ny Musik til denne
gamle Klodepolonæse.

Denne Konkurrencejagen,
disse Kloders Løb om Kloder,
denne højere Komik
gør ham vittig og blasfemisk.

Og han siger: Gud er stor,
men han gentar sig for ofte.
Disse mange, runde Kugler
paa det brede Billardbord

er hans Værk, hans hele Arbejd.
Dette Legetøj han snitted
i en Uge. Og nu hviler
han sig i en Evighed!

Men en Kugle er en Kugle,
selv om den er stor og vægtig!
Hvorfor lutter runde Kugler,
hvorfor ingen lange Kegler?

Til Motion vi alle trænger.
Naar man hvilet har saa længe,
gør det godt at ta' en Pot
og af Hjertens Lyst slaa Kegler.

Her er Plads; men Mening mangler:
hvorfor ruller dine Kugler?
Brug din Fantasi, lav Kegler!
Jeg skal være Keglerejser —!

Simon ler — en fattig Latter,
der forsvinder tomt i Dybet.
Oldemor med vaagne Øjne
stirrer ud i Horisonten.

Og hun koketterer heftigt
med hver Stjerne, de passerer.
Sirius med røde Øjne
blinker til den gamle Dame.

Farten vokser. Og de nærmer
sig til Mælkevejens Stjerner.
En Komet med lapset Hale
svanser hurtig dem forbi.

Fanden griber den i Halen,
raaber: Er det dig belejligt,
kan du føre os til Himmels,
tage os paa Slæbetov?

Men Kometen vrinsker lystig:
Jeg har ikke Tid desværre;
jeg skal ned og spille Husven
hos en nygift Dobbeltstjerne!

Atter træder de Pedalen.
Oldemor er bleven livlig,
og hun snakker om Kometer
og de søde smaa Kometbørn.

Simon længes efter Himlen.
Han er dødtræt af at træde
Vande midt i Verdensrummet
mellem Stjerner og Kometer.

Og tilsidst, da Himlens Porte
med de store aabne Fløje
dukker frem i gylden Taage,
fælder han en stille Taare.

Denne Taare gennem Rummet
daled perpendikulært
ned i Haven, hvor jeg skriver,
satte Punktum paa Papiret.

XVII.

ENGLEKORET intonerer.
Mange unge Struber svulmer.
Hele Himlen synger Lovsang:
Hosianna! Hosianna!

Det er fjerde Søndag efter
Trinitatis. Hosianna!
Og Sankt Peder sætter Kryds i
Almanaken. Hosianna!

Denne gamle Gavstrik elsker
Englekoret. Hosianna!
Og slaar Takten til Musiken
med sin Nøgle. Hosianna!

Hosianna! Hosianna!
Gud er stor, hans Magt er vældig! —
Og Sankt Peder ser Tripletten
sejle frem i Horisonten.

Som en Detektiv han spejder,
grynter i sit hvide Skæg.
Og han bliver bleg og svedig,
Haaret klæber til hans Pande.

Hvad er Meningen med dette?
Ak, det er da ikke Jordens
Børn, der nu har løst Problemet
om et styrbart Universskib?

Naa, det vilde være lystigt!
Hvilke Fremtidsmuligheder.
Himmelrummet som en Sportsplads,
Himlen en Station paa Vejen!

Al Respekt vil jo gaa fløjten,
ti det er det fine ved os,
at vi ligger i en Afkrog
og kan ikke observeres.

Ingen Middagsro og ingen
Fred for alskens Vagabonder:
Ateister, Anarkister,
Damer med Studenterhuer!

Og Sankt Peder trækker Vejret
dybt og sukker tungt og længe,
mens fra Himmeldybet toner:
Hosianna! Hosianna!

Trist Sankt Peder staar og smiler,
den Musik er saa vemodig,
den har ikke megen Mening,
virker dog paa Taarekirtlen.

Ak, han føler Trang til Taarer!
Alting er i Dekadence.
Tiden med de hvasse Tænder
lurer selv ved Himlens Porte.

Saadan staar han, da Tripletten
lægger til ved Himmelbroen.
Satan, Oldemor og Simon
stiger af de varme Sadler.

Og de strækker deres Lemmer,
mens Sankt Peder ler fornøjet:
Gudskelov at det var Satan,
ikke andre — Gudskelov!

Og han byder dem velkommen
i de himmelske Domæner.
Satan forestiller Simon,
siger at de fryser bandsat.

Fra det fjerne klinger stadig:
Hosianna! Hosianna!
Satan lytter til Musikken,
lægger Hovedet paa Siden.

Men Sankt Peder stryger Skægget:
Hvem er denne smukke Dame?
Simon skynder sig at bukke:
Denne Dame er min Hustru!

Oldemor betragter Simon
med to Klapperslangeøjne,
vender sig saa mod Sankt Peder,
Blikket bli'r en Bøn om Frelse.

Atter Peder stryger Skægget:
I er kommet for at hilse
paa Gud Fader? Han er hjemme!
Jeg skal melde eder hos ham.

Men idag er det jo Søndag,
Tirsdag er hans Audiensdag.
Har I Tid og kan I vente?
Slaa Jer lidt til Ro saalænge!

I skal vide det — hans Trone
repareres nu for Tiden.
Der er gaaet Orm i Sædet,
den er færdig til paa Tirsdag.

Meget maa vi reparere,
meget maa vi opforgylde.
Glansen gik af Sankte Gertrud,
og Panelerne er møre.

Tiden kræver denne Luksus.
Tiden maa vi alle lyde.
Millioner Aar er gaaet,
først nu mærker vi dens Snigtand.

Selv Gud Fader har vist faaet
Skræk for Tiden og dens Almagt.
Han er svimmel ved sin Alder,
bange for en Overrumpling.

Derfor Satan — lovet være,
at du steget er til Himmels!
Den Ide er inspireret,
indblæst dig af Herrens Naade.

Atter skal det skilte mødes
og det gamle føjes sammen.
Hvad der faldt skal atter rejses,
som der staar i Herrens Lovbog!

Tiden vil den store Lighed.
Vi maa holde paa vor Særret,
slutte Ring, staa fast og handle
efter enige Principper.

Haardt vi stride maa mod Strømmen,
kæmpe mod den røde Fane.
Alle Midler maa vi bruge
for at holde os ved Magten.

Gaar det galt, maa vi vel prøve
paa en Aktiesammenslutning.
Men jeg ræddes ved den Tanke —
Himmerig et Aktieselskab!

Men hvorfor jeg siger dette,
kan du høre af Gud Fader.
Af hans egen Mund erfare,
hvor fortvivlet det ser ud!

Intet vil han dig bebrejde.
Du kan trygt gaa hen og sætte
dig ved Tronens Fod paa Tirsdag,
lytte til hans vise Tale.

Men idag og hele Mandag
maa du vandre om i Himlen,
more Dig saa godt som muligt,
føle dig som var du hjemme.

Simon Ring og hans Veninde,
disse kælnе Turtelduer
kan paa lette Vinger svæve
gennem hele Paradis.

Apropos de lette Vinger:
En Forklædning er nødvendig!
Der maa tages skyldigt Hensyn
til de himmerigske Moder.

Og desuden tør jeg ikke
slippe Satan løs heroppe
ganske nøgen uden Maske
men med Hale, Horn og Hov.

Garderobe-Etiketten
sligt forbyder. Og det vilde
vække Opsigt. Skønt forresten —
intet vækker Opsigt mere!

Derimod i en Forklædning
bli'r en Djævel til en Engel.
Har man blot de ydre Vinger,
har man med det samme Resten.

Mange Djævle spiller Engle
i den store Maskerade.
Selv de tror, at de er Engle,
kvæder daglig Herrens Pris.

Kom du gamle, muntre Satan!
Her jeg rækker dig Habitten.
Her er Skjorten, her er Vinger —
jeg skal hægte dem paa Ryggen!

Træk Parykken ned i Panden.
Halemusklen maa du slappe!
Skjorten falde skal i Folder
— klap engang med dine Vinger.

Nej, hvor denne Dragt dig klæder!
Du er skabt til den Mundering.
Skade, at Talentet mangler
og du savner plastisk Anstand!

Og din Hov! — Hvad skal vi gøre?
Den kan du jo ikke skjule!
Den vil træde alle smukke,
lyse Illusioner sønder.

Denne Hov — hvor er det Skade!
Stakkels gamle, tapre Klumpfod,
du kan aldrig træde Himlens
bonet-glatte Gulv med Hæder!

Selv Parnassets Top en Klumpfod
sjældnen traadte. Lette Fødder
danser ad de stejle Slugter,
men en Klumpfod bli'r i Dalen.

Her jeg har en Rullestol.
Sæt dig blot! — Med hvide Sjaler
dækker jeg Skavanken Satan,
du vor invalide Engel!

Og Sankt Peder hjælper Satan,
da han sætter sig i Stolen.
Puder stoppes ned bag Ryggen
og en Trøster bag i Nakken.

Simon faar en vinget Skjorte,
Oldemor en lang Chemise.
Nu de passer i det store,
muntre Himmelkarneval.

Og der bli'r en lille Pavse,
mens de stirrer paa hinanden.
Fra det fjerne klinger stadig:
Hosianna! Hosianna!

Satan folder sine Hænder
ganske sagte. Hosianna!
Oldemor slaar sine Øjne
ned og sukker: Hosianna!

Simon griber Rullestolens
lave Haandtag. Hosianna!
Og de kører ind i Himlen
under Lovsang. Hosianna!

Hosianna! Hosianna!
Gud er stor, hans Magt er vældig.
Satan slaar med sine Vinger. —
Hosianna! Hosianna!

XVIII.

PARVIS vandrer glade Engle;
de betror sig til hinanden.
Mange ømme Ord de veksler
i et overjordisk Sprog.

Tusind Ord fra Hjertet kommer,
færre kommer fra Forstanden.
De har fedet deres Hjerte,
derfor vandrer de heroppe.

Og de taler ganske sagte,
de er meget velopdragne.
Sommetider staar de stille,
plukker en Viol, der dufter.

Deres Æmner varierer,
Æstetik de dyrker meget.
Og de elsker Vaudevillen,
som vi andre ogsaa elsker.

Helst de taler dog om Blomster.
En der være vil uartig
siger: Fandens Mælkebøtte,
og bli'r rød og ganske skamfuld.

Disse unge, tyste Sjæle
elsker Maaneskin og Tykmælk.
Lammefrikassé med Ærter
spiser de, naar Sulten nager.

Alle ligner de hverandre,
har ovale Ansigtsformer,
røde Kinder, gule Krøller
som Pariserdukkebørn.

Og de morer sig af Hjertet,
ler og spøger uden Ophør;
men i Bunden er de dybe
og alvorlige og fromme.

Simon kører Rullestolen
mellem disse hvide Skarer.
Satans Øjne skinner saligt,
Oldemor har taget Flugten.

Engle samler sig om Satan,
lægger Haanden paa hans Pande,
stryger med de hvide Fingre
i Parykkens lyse Lokker.

Og de synger: Kære Broder
er du ret alvorlig syg?
Har du ondt i Hjertekulen
eller er det Podagra?

Du skal drikke lunkent Afkog
af de vilde Krydderurter.
Eller Skibsøl med lidt Cognac,
for det hjælper — du skal svede!

Satan føler paa sin Tinding,
mærker Hornet under Haaret.
Og han siger: Denne Sygdom
er en god og gammel Skade.

Ak en Dag, I fromme Søstre,
faldt jeg ned fra Himlens Sale,
dumped gennem Verdensrummet,
og jeg stødte mig paa Solen.

Denne Sol — hvor jeg den elsked,
ti den flammed og den lyste!
Denne Sol var mig en Gaade
og jeg vilde løse Gaaden.

Men den brændte mig til Krøbling,
man skal vare sig for Ilden!
Som et Møl jeg fløj i Lyset,
sidder nu i Rullestolen.

Men jeg bærer det med ydmygt
Sind og kristelig Forventning.
Da jeg ikke løste Gaaden,
blev jeg from og er det stadig!

Satan ser, at Simon lytter,
og han vinker træt med Haanden:
— Gaa, min kære Simon Ring,
jeg vil være lidt alene.

Disse Engle interesserer
mig. De lytter jo med Glæde
til en gammel Mands Fortælling
om hans sørgelige Skæbne.

Satan ler med listig Mine,
pludrer løs, mens Engle lytter.
Simon spreder sine Vinger,
flyver som en Stork i Vejret.

Flyver langt og flyver længe,
over Søer, gennem Lunde.
Saadan fløj han tit i Drømme,
da han levede paa Jorden.

Nu er Drømmen bleven Sandhed,
han har tjent sig op til Vinger,
kan den store Flyvekunst,
som han lærte sig i Drømme.

Viljeløs og uden Møje
svæver han paa hvide Vinger.
Denne graa og grimme Ælling
blev en stor og snehvid Svane!

Lykkelig og overmodig
bruser han afsted i Rummet.
Og han møder andre Engle
og han smiler og han nikker.

Der er mange, som kan flyve,
fromme Sjæle lærte Kunsten,
sad som Maddiker paa Jorden
for at blive Sommerfugle.

Simon lumskelig sig gotter:
Han var Menneske paa Jorden,
mellem Djævla var han Djævel
— her en Engel mellem Engle.

Hvis han kaster denne Ham,
staar der straks en anden Simon!
Der er mange skønne Jeg'er
bag den himmelske Forklædning.

Hvad der gemmes dybest inde
har kun liden Interesse.
Simons Væsen er en Spejlen,
som forraader i Reflekser.

Simon er en ren Syntese
af det hele Verdenskaos.
Skønt af lutter Mosaikker
er han dog en sælsom Helhed.

Og hans Sjæls de fine Rødder
sugede af Livets Kilde
netop der, hvor Vandets Sølvstrøm
siver ud i Sump-Moradset.

Nu han flyver gennem Himlen,
og han ser en buttet Engel
komme flagrende i Højden. —
Nej! — Det er jo Raadmand Broberg!

Simon *staar* paa sine Vinger,
studser, bliver bleg om Næbbet.
Men han samler al sin Frækhed,
og det dirrer i hans Hale.

Med et Vingekast han nærmer
sig den anden. Begge standser.
Simon siger: Raadmand Broberg —
hvor det glæder mig at se dem!

Meget har de dem forandret!
Men jeg kendte dem paa Flugten
og paa Skægget. Deres Astma
minder mig om gamle Dage!

Broberg maaler Simons Vinger:
Er det Simon Ring, jeg skuer?
Det forundrer mig at se dem,
jeg har tænkt dem velforvaret.

Simon ler med kaade Øjne:
Er jeg ikke velforvaret?
Jeg er glad for mine Vinger,
dem jeg ærlig har fortjent.

Raadmand Broberg, Raadmand Broberg!
De har levet som en Helgen,
jeg har levet som en Hedning,
og nu mødes vi i Himlen.

De har angret deres Synder,
jeg har aldrig angret mine!
De har faaet Englevinger,
selv jeg flyver som en Hejre.

Jeg har elsket deres Kone,
som de ikke kunde elske!
De kan knæle for Guds Trone,
har jeg Lyst, jeg gør det samme.

Jeg har elsket deres Datter,
som de ikke maatte elske!
Nu vi lytter til de rene
Engles Sang og Hosianna.

Redaktør i Helved var jeg,
hvad de aldrig kunde blive!
De har arvet Himmerige,
er jeg gaaet glip af noget?

Raadmand Broberg, Raadmand Broberg,
fælles Minder vækker Andagt. —
Lad os da samdrægtig takke
Skæbnen, som har ført os sammen!

XIX.

INGEN Aarsag uden Virkning.
Raadmand Broberg raser heftigt,
skummer som en stiv Barberkost
med en hellig Martyrfraade.

Blodet strømmer ham fra Hjertet
lige ud i Vingespidsen,
og hans Kinder er Pæoner,
da tilsidst han tager Ordet:

Nemesis dig nok vil ramme —!
siger han med Orgelstemme.
— Mindes du den lille Anna
fra Sankt Hanstov Nr. 13?

Og med disse gaadefulde
Ord han slaar med sine Vinger,
gaar tilvejs med stort Rabalder
til han næsten er usynlig.

Simon stirrer højt forbavset
efter denne Kæmpeengel,
lægger Fingren paa sin Næse
spørger højt: Hvad var hans Mening?

Skulde Anna, lille Anna
være her i Himmerige?
Herregud det lille Skind,
er hun død, mens jeg var borte?

Skulde hun da for bestandig
have sagt Farvel til Jorden
og den lille Smørforretning,
hvor hun stod til Aften silde?

Neppe muligt! Hendes Troskab
mod Butikken trodsed Døden.
Er hun segnet om ved Disken
med den hvide Marmorplade?

Aa, du lille, hvor du dufted
sødt af Smør og sødt af Ungdom!
Sikkert græd du, da jeg døde,
skal vi mødes nu heroppe?

Simon piler gennem Himlen,
kigger paa hvert Engleansigt;
tit han gøre maa en Omvej,
naar han ser en yndig Hofte.

Og han leder og han søger,
Sveden perler paa hans Pande;
utræneret i at flyve
bli'r han træet i alle Lemmer.

Gennem store tavse Lunde
i det gyldne Skær han flakker.
Og tilsidst han synker sammen
ved Sankt Peders Kildevæld.

Som han sidder der og sukker,
hører han en munter Latter,
og en lille Arm sig smyger
ind i hans, saa lunt og roligt.

Og et Pigeansigt smiler
med de friske Læber aabne
og med taarefyldte Øjne,
smiler med sin Kind mod Simons.

Og det kønne Ansigt taler,
Læberne saa sagte dirrer:
Simon, her er lille Anna!
Kender du mig ikke mere?

Simon springer op og knuger
hende til sig. — Men hun støder
ham tilbage, slaar med Nakken,
trækker krænket Armen bort!

Og hun siger: Kære Simon
du maa ikke være voldsom,
du maa holde dig i Afstand,
ogsaa holde dig i Skindet!

Havde jeg blot vidst i Tide,
at du var i Himlen, Simon!
Men jeg troede det jo ikke,
jeg var vis paa noget andet.

Du en from og artig Engel —
jeg maa smile ganske stille!
Vi kan smile til hinanden,
jeg har længtes efter Smilet.

Simon, hvor det dog er morsomt!
Her er som i Søndermarken,
hvor vi mødtes hen mod Aften...
Husker du, hvor jeg var bange?

Der var mørkt og tomt og roligt,
og de store Plæner lyste,
og vi satte os i Græsset
og krøb sammen hos hinanden.

Aa den gamle, dumme Have,
vaad af Dug og grøn og kølig!
Der jeg ofte blev forkølet,
saa jeg hosted hele Ugen.

Hosten tog saa slemt paa Brystet.
Da du døde kære Simon,
saa jeg aldrig mere Haven.
Men mit Bryst blev ikke bedre.

Og en Søndag, da jeg længtes,
kom der Blod paa mine Læber.
Jeg blev hed og kold, og siden
græd jeg ofte træt og frygtsom.

Husker du Butikken, Simon?
Ak, jeg maatte den forlade,
og der kom en anden Jomfru,
som hed Josefine Svendsen.

Josefine var saa nobel,
hjalp mig, da jeg laa for Døden.
Og til Mortensaften stegte
hun en lille Gaas med Svesker.

Og det sidste Ord jeg sagde
var til hende: Josefine,
naar du gaar i Søndermarken
med din Ven — husk Sjal og Klokke!

Simon ser paa lille Anna,
og hans aabne Øjne ulmer:
Hør min sødeste Veninde,
hvortil denne lange Tale?

Har du glemt at kysse, Anna,
du som husker Søndermarken?
Er du bleven snakkesalig?
Brug din Mund med mere Visdom!

Strunk og stiv staar lille Anna,
strækker ud sin Arm og siger
med en Guvernantemine:
Mindes du Hr. Raadmand Broberg?

Mindes du Hr. Raadmand Broberg?
Han er mig en Ven i Himlen.
Jeg er forud engageret,
han har ældre Rettigheder.

Simon glem mig — glem mig hurtig!
Mellem os er alt forbi.
Jeg er trofast af Naturen,
hvad du selv har tit erfaret.

Meget gerne vil jeg tilstaa,
at jeg ikke elsker Broberg.
Men for ej at miste to
holdt jeg mig til én bestandig.

Troskab er min store Dyd.
Derfor fik jeg Plads i Himlen.
Selv den lille Smørforretning
var jeg tro fra 7 til 9.

Og mit Minde om dig, Simon,
er jeg tro. Men ærlig talt,
da du døde, sad jeg Enke;
Broberg kom som Frelsens Engel!

Noget maa der jo paa Brødet:
Du var Smør, han Margarine!
Han og jeg er blevet Venner
her i Nøjsomhedens Himmel.

Simon ler — en klangløs Latter,
som dog brudt og brat forstummer. —
Oldemor med Vingebrusen
daler midt ned i Idyllen.

Og hun skriger: Aa, din Usling,
tænkte jeg det ikke nok!
Her du holder Stævnemøde
og forlover dig med Himlen!

Anna ser den vrede Dame
og begynder selv at skælde:
Simon, du bedrager mig,
røver mig mit bedste Minde!

Ja, i søsterlig Forening
raser disse tapre Møer.
Og da Ordet intet frugter,
gaar de løs med bare Næver.

Simon ligger snart i Gulvet,
sønderknust, med knækket Vinge,
faar tilsidst et Knubs af Anna
og et Spark af Oldemor.

Og de tvende Amazoner
falder efter denne Lynchning
— under Taarer, under Hulken —
stille i hinandens Arme.

XX.

MENS de gamle Kloder kredser
duekælent rundt om Himlen,
sidder Herren paa sin Trone
i den store Audienssal.

Og jeg ser hans milde Ansigt
med det hvide Skæg, der falder
som et Skum fra Tidens Vande
bølgekruset over Brystet.

Jeg maa kaste mig i Støvet,
klamre mig til Herrens Knæ,
og jeg brister ud i Taarer
og i vild fanatisk Latter.

Herren, der forstaar min Graad,
lægger Haanden paa mit Hoved
og han spørger: Hvorfor ler du,
naar du allerhelst vil græde?

Og jeg svarer: Denne Latter
er mig medfødt. Selv jeg hader
den og gruer ofte for den,
den er Arv fra mine Fædre.

Ak, jeg er saa myrelille,
derfor denne Latterhulken!
Du er stor, din Magt er vældig,
jeg maa græde blot ved Tanken.

Herren tager mine Hænder,
siger: Barn af dine Fædre,
se min Storhed er saa ringe
som din Ringhed gør dig stor!

Du er ung og jeg er gammel,
Livet er mig en Erindring,
men i dig er Haabet vaagent,
endnu spørger dine Øjne!

Endnu smiler dine Læber,
kaad du er og lidt blasfemisk.
Jeg har plantet dig paa Jorden,
voks dig stor med fyldig Krone!

Tyst jeg mumler: Livet... Livet...
Og jeg hører Skridt, der nærmer
sig saa lurende og sagte,
og jeg vender mig forfærdet.

Satan, Oldemor og Simon
staar i Salen. De har alle
skiftet Ham og er civile.
Vingerne er lagt paa Hylden.

Herren folder sine Hænder;
Satan træder frem for Tronen,
staar med spændte Bukkeben
og med sine Arme krydset.

Sort mod Herrens hvide Skæg
Satans ene Horn sig tegner.
Alt et Øjeblik er stille
— gennem Salen gaar en Engel.

Simon memorerer Salmer,
han er underlig tilmode.
Sammenkomsten er hans Paafund,
men han lider for Ideen.

Oldemor er dybt bevæget,
hun har altid elsket Spænding.
Hun har Kløerne parate,
er elektrisk som en Kat.

Herren stiger fra sin Trone,
han har set, at Satan smiler.
Da han træder ned i Salen,
bøjer alle ydmygt Nakken.

Og han siger: Vær velkommen —!
Hvad har du paa Hjerte, Satan?
Siden sidste Gang vi mødtes
tusind Sekler sank i Graven.

Vi er begge blevet gamle,
vi er prægede af Tiden.
Hvorfor kommer du og minder
mig om Dage, der er svundne?

Hører du en Stemme tone
høstlig sorgfuld i dit Indre?
Jager Mørket som en Rovfugl
om dit Øje, saa du gruer?

Er din Tanke bleven stille,
lad og mat i Morgengryet.
Sidder du med tomme Hænder
i en aftenlig Bekymring?

Leger du med dine Minder
som et Barn med sine Klodser,
bygger op et lille Korthus,
hvor du bygged før en Verden?

Hvorfor er du kommen, Satan,
hvorfor vender du tilbage?
Alting stunder mod sit Ophav,
Ringene rundes, Kredsen sluttes. —

Gud har talt! — Og Satan stirrer
maalløs i de klare Øjne:
Hvilken herlig Ærlighed,
hvilken Værdighed og Ynde!

Og hans Hjerne gør et Krumspring
for at naa den samme Tone.
Og han brummer ud i Luften
som en strøget Stemmegaffel.

Med en akademisk Gestus
og i første Position
løfter han det magre Hoved
med en Pande, lav og rynket:

Himlens Herre, Verdens Gud,
jeg er kommen for at trøste
dig i dine mange Sorger.
Jeg har endnu Mod og Kræfter!

Jeg har endnu Haab og Styrke,
destoværre maa jeg tilstaa,
at jeg ej bli'r respekteret,
derfor søger jeg din Bistand!

Begge er vi i den Alder,
hvor man sættes skal paa Aftægt.
Men jeg spørger blot, o Herre,
hvor er vore Eftermænd?

Ingen kan bestride Magten,
ingen kan beherske Troen!
Vi har Navnet! Og i Navnet
ligger Riget, Magten, Æren!

Amen! memorerer Simon.
Herren smiler venlig til ham.
Satan ryster ved Refrænget
utaalmodig paa sit Hoved:

Sagen har en anden Side,
som jeg straks skal demonstrere;
ti jeg har et ærligt Hjerte
og vil ingenting fortie.

Ja, det gælder Sjælehøsten;
den var god i fordums Dage.
Sjælene i tætte Skarer,
stod i Kø ved Helveds Porte.

Tælleapparatet knirked
uafbrudt — se det var Tider!
Jeg fik næsten Storhedsvanvid
ved det stadige Rykind.

Ak, men i de sidste hundred
Aar blev alting anderledes.
Høsten slog saa ofte Fejl,
at vi nærmer os Fallitten.

Skønt vi reklameret meget,
brugte alle noble Midler,
kommer stadig færre Sjæle
ad det brede Trottoir.

En for en i doven Slentren
humper de ad Helvedvejen;
der er Dage, hvor forgæves
vi maa spejde efter Kunder.

Og hvad er det saa for Sjæle!
Deres Synder mangler Alvor.
De kan ikke taale Gryden,
de besvimer, naar de svovles.

Disse blege Bomuldssjæle
gør mig tvivlende og bange.
Grublet har jeg for at løse
dette sociale Spørgsmaal.

Jeg kan ikke finde Traaden;
derfor ser du mig, o Herre,
her i disse høje Sale!
Vil du svare, naar jeg spørger?

Hvorfor er du misfornøjet,
hvorfor dukker du dit Hoved?
Du har vundet Prisen, Herre,
du har baaret Sejren hjem!

Ti naar ingen Sjæle møder
i Klinikken, jeg bestyrer,
maa de lutrede og fromme
have arvet Himmerige.

Ja, en stor og sælsom Fromheds
Blæst maa suse over Jorden.
Alle Folkeslag maa følge
pludselig din Priskurant!

Jeg maa sige, at det ærgrer
mig at tro vor gamle Klode
vandre hellig gennem Rummet
som en rustrød Kirkeklokke.

Men jeg tvinges til at tro det,
Statistiken det beviser.
Statistikens Pegefinger
har jeg altid grebet efter!

Dog at du, o Himlens Herre,
er saa mat og træt i Sindet,
ikke munter og fornøjet,
gør mig underlig til Mode.

Alle Sjælene er dine!
Endelig du staar ved Maalet!
Som den rige Fugl du skulde
bruse med de stolte Vinger.

Selv jeg er en fattig Fugl,
kun Humøret fejler intet.
Frem jeg hinker for din Trone,
bringer Trøst og venter Bistand.

Herre! Lad mig føle Naaden
af din klare, vise Tale;
dybt din Mening interesserer
mig og Oldemor og Simon —!

Satan stryger sig om Skægget,
træder let et Skridt tilbage.
Og han bøjer sig for Herren,
lægger Haanden paa sit Hjerte.

Men Vorhere staar med trætte
sammenknebne Bryn. Han siger:
Her er heller ingen Sjæle,
derfor er jeg saa bekymret!

XXI.

A_K, det tyvende Kapitel
hurtig himled, mens af Graven
stod en Pavse som et Genfærd,
klapred træet med Kistelaaget.

Nu et nyt Kapitel danser
blomstersmykket over Grave.
Herrens Ord har skabt en Pavse,
som vi herved registrerer!

Som forvildet stirrer Satan
paa Gud Fader. Og han maaber:
Er her ingen Sjæle Herre,
ingen Sjæle om din Trone?

Søger de nu heller ikke
Himlen — hvor er de da henne?
Mangen Rebus har jeg tydet,
men jeg tyder ikke denne!

Og han slaar sig for sin Pande,
knytter sine brede Hænder,
hugger med det magre Ansigt
ud i Luften som en Rovfugl.

Se, hans hele Legem lyser
af en hed og mystisk Skønhed.
Gud er stor i al sin Ro,
Satan mægtig i sin Uro.

Som i Flammer staar han hyllet!
Ilden bryder fosforblaa
frem af Mundens røde Krater,
næsten udbrændt, skævt og hulet.

De nervøse Luer løber
ad hans Ryg og langs hans Lemmer,
skyder frem som røde Kamme,
bræmmer Skuldrene og Halsen.

Vilde, violette Strømme
siver om hans nøgne Legem,
blusser op i blodrød Brand,
sagnter hen i gylden Okker.

Alle Farver dør og kommer;
Brystets blaa Emaillharnisk
sort forkuller, ulmer atter,
dvæler blødt som Flammeføl.

Og han ryster sine Lemmer,
Gnister drypper fra hans Fingre,
Funker flyver gennem Rummet
og hans hele Legem knitrer.

Kun et Øjeblik — og Ilden
falmer bort. Og Satan skrider
af det hede Energibad,
mørk og spændstig, kold og nøgtern.

Som en Mand, der kender Fiffet,
smiler han med trætte Øjne.
Og Vorherre smiler ogsaa —
lidt diskret og lidt forlegen!

Satan vender sig mod Herren
og han siger haardt og myndigt:
Denne Sag maa undersøges,
vi har tøvet altfor længe!

Altfor meget staar paa Spil,
Navnet, Æren, Renomméet.
Selv om Helved gaar ad undas,
maa vi kunne redde Himlen!

Hør i dette skæbnesvangre
Øjeblik mit Vidnesbyrd:
Himlen var mig altid kærest,
jeg har higit mod det høje!

Sad jeg i min lave Kælder,
mine Tanker var i Himlen!
Og jeg længtes efter Freden,
der gaar over al Forstand.

Ja, de borgerlige Forhold
og Idyllen om din Trone
sødt bevæget har mit Hjerte
og min Tanke vederkvæget!

Under Salighedens Palme
laa jeg tit i mine Drømme,
mens de hvide Engle dansed
i det fjærne over Enge.

Og jeg smilte som en Martyr
af min Fortids haarde Skæbne.
Og jeg skrev en god Tragedie
om mig selv paa Femfods-Jamber.

Saadan drømte jeg saa ofte!
Skal det hele gaa i Vadsken?
Skal jeg aldrig vinde Palmen
og den store Martyrglorie?

Verdens Herre, Himlens Drot,
lad os sikre os i Tide!
Vi maa drage ned paa Jorden,
søge, hvori Humlen stikker.

Skulde nogen Tredjemand
have vovet og formaaet
at gaa os i Næringen,
skal han ikke dø i Synden!

Alle Sjælene er vore!
Vi kan dele dem som Venner,
men de er vor Næringsvej
— Driften kan vi ikke standse!

Herren løfter træt sit Hoved,
ser paa Satan fuld af Vemod,
og han spørger ganske stille:
Tror du Satan, det kan nytte?

Oldemor med Honningstemme
siger: Jeg vil med paa Jorden,
jeg har Appetit paa Livet
og jeg keder mig i Himlen.

Satan vinker Simon til sig:
Du skal følge os dernede.
— Til et sligt moderne Tøgt
er en Journalist nødvendig!

XXII.

JORDEN synger. Det er Foraar,
Nøgenhedens stolte Fest!
Nøgen er den høje Himmel
og dens hvide Lysflom skælver.

Jorden som en nøgen Kvinde
byder Solen sine Bryster,
smiler i sin nøgne Galskab
saa forjættende og yndig.

Og de nøgne Blade smutter
ud fra deres Vintergemme.
Hestehov og Følfod spanker
frem i Moser og i Agre.

Alt det nøgne dufter sælsomt,
Honningsved i Luften bølgel.
Harpiksdufte trægt sig blander
med en Em fra fugtig Muld.

Menneske, o klæd dig nøgen!
I, der elsker, klæd jer nøgne!
Gaa paa Alfarvej med Armen
slynget om hinandens Skulder.

Pluk Violer — mærk de dufter
som den Arm, der jer omslynger!
Jorden synger. Det er Foraar,
Nøgenhedens Fest om Lande.

Lavt tilvejrs en Glente hænger,
spejder med de hvasse Øjne.
Men med et den slaar med Vingen,
og den skyder pilsnar bort.

Ved en Korsvej midt i Skoven
sidder Oldemor og Simon.
Gud og Satan staar og klapper
taktfast lydt i deres Hænder.

Det var dem, der kyste Glenten,
at den ikke skulde høre
hvert et vægtigt Ord, der taltes
her i selve Herrens Raad.

Men da Fuglen er forsvunden,
tier de dog alle stille.
Herren sænker sine Hænder,
Satan rømmer sig uroligt.

Og den store Stilhed kommer,
sætter sig saa tyst ved Vejen.
Alle mærker de dens Nærhed
og dens triste, fjendske Øjne.

Simon suger Foraarsluften
ned i sine aabne Lunger.
Og han føler sig forynget,
spændstig, overmodig, sikker!

Hadefuld han ser paa Satan,
knytter Haanden, hæver Armen!
Og han træder frem i Kredsen;
endnu tier dog hans Læber.

Pludselig han vender Blikket
ned mod Jorden. Og hans Øjne
stryger kærligt over Græsset,
mens med hastig Røst han raaber:

Nej nu kan jeg ikke mere!
Jeg har fulgt jer hele Vintren.
Mange Uger har vi vandret,
jeg er træt i alle Lemmer!

Jeg er led og ked af Spasen,
lige langt vi er fra Maalet.
Denne Vandring efter Sjæle
bli'r en evig Sjølevandring.

Og vi har til denne Dato
endnu ikke mødt en Sjæl!
Hvad skal Enden blive, Herre,
skal vi trave, til vi segner?

Skal til Dommedag den vilde
Jagt gaa over Stok og Stene.
I kan sagtens — jeg maa bære
Oldemor, naar hun besvimer...

Mange Lande har vi hærget,
mange Byer har vi hjemsøgt.
Der var mange Mennesker,
men der fandtes ingen Sjæle.

Mennesker er allevegne;
Sjæle maa man søge efter.
Vi har søgt og ingen fundet
— lad os fastslaa Resultatet!

Mange Nætter har vi tilbragt
paa de værste Kirkegaarde
med at hale Lig af Kister
og mikroskopere Hjerner.

Men vi fik kun Raadenskaben
op i Næsen til vi nyste.
Det var ikke meget nyttigt,
og vi opgav hurtig Sporten.

Soleklart er Resultatet!
Men nu spørger jeg om Grunden.
Hvorfor er der ingen Sjæle
— hvorfor Pokker er der ingen?

Jeg vil søge at besvare
dette infernalske Spørgsmaal
og begrunde Resultatet
med min Viden og Erfaring.

Jeg er Menneske af Fødsel,
hele Rummelen jeg kender:
Mine Brødre, mine Søstre
har jeg fulgt med Spejderøjne!

Jeg har set dem leve Livet
uden Uro, uden Skælven.
Jeg har læst i deres Blikke,
hvad de elsker og foragter.

Ja, de ler og konverserer
og de pludrer uden Ophør.
Stadig Tungens lille Stempel
slaar i Mundens Gliderkasse.

Alle Æmner de behandler,
og de skifter daglig Mening.
Deres Aand er saa elastisk,
toner Øjeblikkets Farve.

Hvor er Drømmen, der forbinder
en med en og to med flere,
slutter alle i sit Favntag
og gør sund og stærk og frodig?

Drømmen, der fra Slægt til Slægt
nynner Jordens gamle Sange
om det fælles, om det bedste
i Naturen, i os selv.

Alt er søndret, splittet, knust!
Og man hører Stemmer raabe,
en i Øster, en i Vester,
men de finder ingen Genlyd.

Ak, vort Liv blev saa mangfoldigt,
vi ved egen Kraft os rejste,
lærte os Naturens Tegnsprog,
til vi kunde dem beherske.

Og vi fandt saa mangt et Under,
mangt et Legetøj for Hjernen.
Og vi mødtes i vor Forsken
og fornægted vore Drømme.

Vi blev kloge og bevidste,
men de vises Sten vi misted.
Vi blev Hjerner, tomme Masker,
vore Sjæle Rudimenter.

Bange blev vi for hinanden,
og vi skjulte os bag Masken.
Hver tog sin i Garderoben,
Livet blev en Maskerade.

Riv et Ansigt ud af Bunken,
drag dets Maske bort fra Huden,
og du ser de tomme Øjne
stirre sjælsforladte, øde.

Eller — bag den første Maske
ligger der en ny og smiler
saa huldsalig og opmærksom;
og du flænger den tilside:

Endnu en og endnu en,
Maske ligger bag ved Maske.
Ak, det hele Hoved ligner
et kinesisk Æskespil!

Som en Form, en Gliedermann,
vandrer Mennesket paa Jorden,
har for Rastløshed ej Stunder
— Tidens Uro er hans Sygdom!

Tiden jager ham tildøde,
og hans Sjæl faar aldrig levet!
Derfor er der ingen Sjæle,
og vor Søgen er forgæves!

Sjælen, denne underlige,
skønne fjerde Dimension,
har forladt sit vante Hylster
og er død af Næringssorger.

Og maaske, hvem ved det sikkert,
er den ikke mer nødvendig.
Den har gjort sig overflødig,
passer ikke i Systemet.

Herre, Herre, lad os derfor
ende denne dumme Rejse!
Ti den synes mig naragtig,
og nu *vil* jeg ikke mere!

Simon stirrer paa Vorherre
og hans hede Læber skælver.
Men Vorherre løfter Haanden
og han taler ud i Luften:

Simon! Det kan gerne være,
du har Ret. Men jeg maa sige:
Derved har du dømt dig selv,
holdt din egen Epilog.

Selv du er af samme Art,
samme Type som de andre.
Simon, du er meget typisk —
hvad du maaske ikke aner!

Du er selv af samme Støbning,
blev ej færdig i din Form.
Du er alt og du er intet,
kun en Spejlen, kun et Genskin.

Du er Maske over Maske.
Af din Sjæl du skal ej brovte!
Den du redded ved din Latter,
der bevared Barnet i dig.

Men den Sjæl, du ejer, Simon,
er saa fredløs, at du hader
den og frygter for dens bange
Længsel og dens saare Graad.

Og nu vil du ikke vandre
med os andre paa vor Valfart!
Men jeg siger dig med Alvor:
Vi skal finde, hvad vi søger!

Dér hvor Racerne er rene
og hvor ingen Blodets Blanding
har den store Enhed tidelt,
hviler endnu Slægtens Drømme.

Og en Dag de atter blomstrer
frem i unge, skønne Sjæle,
da skal Læber atter nynne
Haabets stolte Velkomstsang.

Da skal alle Masker falde
og det nøgne blive helligt.
Og de nye Længsler mødes
med de gamle, der er svundne!

Ja, vor Pilgrimsgang skal gælde
disse blege, unge Spirer,
hvor min Kim endnu har Kræfter;
de skal fredes, de skal plejes!

Hvor de er? Jeg ved det ikke.
Men i denne Vaarduft aner
jeg Forjættelsen omkring mig.
Hvert et Barn jeg rækker Haanden...

Satan, lad os atter vandre!
Vi skal finde disse Sjæle.
Ak, vi to er monomane
paa Ideen, vi har skabt.

Simon Ring vil ikke mere;
lad ham da tilbage blive.
Oldemor, vil du os følge
eller bliver du hos Simon?

Oldemor slaar op en Latter:
Længe Simon har mig kedet.
Han bedrog mig frækt i Himlen
med en lille lys Sopran.

Han blev tampet efter Noder,
men hans Frækhed vokser atter!
Lad ham sidde her og nynne:
Ach, du lieber Augustin...

Hurtig uden overdreven
Ømhed tages Afsked. Trodsig
smider Simon sig i Græsset.
Grøften er saa blomsterfrodig.

Oldemor og Gud og Satan
vandrer bort og bliver borte
mellem duggede Buskadser;
de har Evigheden for sig. —

XXIII.

S^{AA} forladt af Gud og Satan
ligger Simon slængt i Græsset,
føler sig dog vel tilmode,
og han strækker sine Lemmer.

Atter Jorden under Nakken,
atter Himlen for sit Øje!
Atter fri og frank og fredfyldt
midt i Duft og Drøm og Vaar!

Og han smiler og han nynner
som en Ungersvend, der soler
sine første, bløde Skægdun
ved den ældste Eg i Landet.

Myrer kryber i hans Ansigt,
aa, de kildrer Huden dejligt.
Og en Snegl fra Svingelgræsset
dumper ned i Simons Haand.

Og han siger: Lille Snegl,
du har Huset paa din Nakke,
jeg har længe været husvild,
men nu føler jeg mig hjemme.

Og han stirrer over Toppe,
ser en Stork med røde Hoser
tegne sig i Flugt mod lave
Lammeskyers hvide Kugler.

Simon kluklér ved sig selv:
Saadan fløj han gennem Himlen!
Det var ikke uden Charme,
men han passed ej til Rollen.

Og i dette gode Solskin
med et saligt Smil om Munden
ligger han og repeterer
alt, hvad han har gennnemgaaet.

Denne højst subtile Rejse
mellem Helved, Hav og Himmel
bragte ham en rig Erfaring
— som en Frugt han nu er moden!

Som en saftig Vandmelon
hviler han paa Jordens Mistbænk,
modnet i en Haandevending
under Dødens Frost og Islag.

Og han føler i sit Indre
kun en stor og gylden Lykke,
ingen Skrupler er tilbage,
hver en Tvivl er smidt paa Porten.

Alle Livets vilde Strømme,
de der boblede og bruste
i hans Blod og i hans Tanker,
tier — hvilken sælsom Tavshed!

Hvilken mild Forsonings Sødme
i hans Hjerte, bag hans Pande.
Al Mangfoldighed blev Enhed,
stærk han er i al sin Svaghed.

Kun endnu et Spørgsmaal trænger
som et Suk sig mod hans Læbe.
Og den sidste Gaade fordrer
hurtig Svar, før alting tystner.

Og han spørger, mens hans Hænder
famler mellem grønne Græsstraa:
Simon, hvor er mon dit Selv,
hvori bunder dine Længsler?

Og profetisk klinger Svaret
fra hans Bryst, der bølger sagte:
Her i Jorden er dit Selv
— du er Muld og intet andet!

Her i Græsset dine Længsler
bunder — heri Græsset, Simon!
Du er Jordens Barn og Solens,
Maanen var din milde Tante.

Livet vaaged ved din Vugge
som en moderkraftig Amme.
Og du hang ved hendes Bryster,
store, fulde, mælkespændte.

Men en Dag du løb fra Ammen
og fra hele din Familie.
Og du haaned dem, du skulde
agte højest, elske dybest.

Jorden skulde du jo elsket,
Jorden i dens Fylde: Livet!
Men du haded og fornægted,
hvad der rakes dig som Gave.

Og nu vender du tilbage
til dit moderlige Ophav.
Stolt hun er! Hun dig forstøder,
hun vil ikke vide af dig.

Simon lukker sine Øjne.
Og han føler, at han løftes
højt tilvejs! — Henover Skoven
glider han med strakte Lemmer.

Langsomt stiger han i Rummet,
fjerner sig fra Jordens Flade.
Og han mærker, at en Vilje
bærer ham imod det fjerne.

Og han krummer træt sin Ryg,
lægger sig i Fosterstilling,
bøjer Hovedet mod Maven
og de lange Ben mod Brystet.

Næsten midtvejs mellem Jorden
og den fulde Maane standser
Farten. Simon glipper sagte
med de tunge Øjenlaag.

Og et sidste Vue han tager
fra sin hjælpeløse Stilling
over Jorden, over Himlen
med de mange, blege Stjerner.

Atter lukker sig hans Øjne.
Han begynder at rotere.
Som en lille Klode svinger
han om Jorden, om sin Moder!

Ved den mildt centrifugale
Kraft han rystes mere sammen,
snart han synes som en Kugle,
tung og rund og fast i Formen.

Og ved Farten flyver Hatten
af hans Hoved. Denne Straahat
med et engelsk Firmamærke
svinger om ham som en Maane.

Saadan Simon fandt sin Form:
Kugleform, der viser Faser!
Mos og Mug fra Meteorstøv
vil ham dække og formulde.

Alt, hvad Skæbnen bød ham elske,
har han paa tilbørlig Afstand.
Sol og Maane ham beskiner,
stirrer paa den lille Broder.

Hermed ender Simons Saga. —
Kun endnu: Hans Rotationstid
er en Uge, tretten Timer,
fem Minutter, tolv Sekunder.

XXIV.

HØR Fanfaren fra Orkestret,
alle disse Instrumenter!
Hvilken sælsom *danse macabre*,
hvor de tørre Knokler rasler!

Livets Røst fra Graven kommer.
Livet fik en sprukken Gravrøst.
Og jeg famler over Streng,
Maaneskin gaar ind ad Ruden.

Jeg er bleven som et Barn.
Livets store Dobbeltspil
mellem Drøm og Vished knuger
mig til Jorden, gør mig bange.

Og jeg søger Ly og Støtte,
vender mig imod min Race:
Og jeg finder Favnen aaben
og jeg smutter trygt derind.

I den store Fortidsbrønd
sænker jeg mit Sind og suger
Kraft af hine glemte Drømme,
der er gaaet over Jorden.

Og jeg kæmper med en Skygge,
der vil kaste mig i Støvet.
Denne Skygge — Simon, Simon
ligner dig og ligner andre!

Herrens Ord har fuld Valuta:
Denne Skygge bort bør manes!
Livet lever i os selv,
det er ingen Efterspejling.

Træt jeg sidder paa Cafeen,
drikker Sodavand og Whisky,
ser den lille Piccolo
staa i Solskin midt paa Gulvet.

Aa — jeg elsker dette Solskin
med en Piccolo beskinnet!
Han har Ret, det lille Asen,
naar han stiller sig i Solen.

Og jeg nævner blidt hans Fornavn,
straks han springer ind i Skyggen!
Nu jeg ser hans runde Ansigt
bøjet over Marmorbordet.

Og jeg siger: Piccolo,
har du tænkt, at Romantikken
atter kunde genopstaa
i det kære, gamle Danmark?

Du skal faa en Drikkeskilling,
hvis du højt med rolig Stemme
uden Omsvøb og beskeden
svarer Ja og derpaa tier.

Men ved disse Ord den vævre
Piccolo med rynket Pande
lægger Fingren paa sin Læbe,
maaler mig med kolde Øjne.

Og han svarer: Bedste Herre,
alt jeg gør, kun ikke dette!
Jeg er Recensent! — I Bladet
kan de læse, hvad jeg mener!

Krænket vender han mig Ryggen,
stiller sig igen i Solen.
Ydmyg tager jeg min Frakke,
slentrer bort at gøre Bøger.

